

735.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 3 października 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ustalenia terminu przejścia przez Ministra Skarbu czynności, określonych w art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 10 ustęp ostatni ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) zarządza się co następuje:

Art. 1. Termin przejścia przez Ministra Skarbu czynności, określonych w art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) ustala się na dzień 1 listopada 1932 r.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prytor*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

736.

OBWIESZCZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 26 sierpnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 568) oraz w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 576), ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) w brzmieniu obowiązującym od 1 sierpnia 1932 r.

Minister Komunikacji: *Kulm*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1932 r. (poz. 736).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lipca 1929 r.

o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 568) zarządza się co następuje:

C z ę ść I.**Postanowienia ogólne.****§ 1.**

Postanowienia niniejszego rozporządzenia odnoszą się do pracowników etatowych i nieetatowych przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, nazwanego w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia „P. K. P.”.

§ 2.

Nadanie charakteru pracownika etatowego następuje przez doręczenie pisma nominacyjnego, w którym wymienione jest stanowisko (tytuł służbowy) oraz grupa uposażenia pracownika, nadanie zaś charakteru pracownika nieetatowego przez ogłoszenie w organie urzędowym, przeznaczonym do tego rodzaju publikacji, postanowienia władzy, zaliczającego pracownika w poczet kategorii pracowników nieetatowych.

Władza, która mianuje (zalicza) pracownika, oznacza w piśmie nominacyjnym (organie urzędowym) termin ważności nominacji (zaliczenia).

§ 3.

Ogólne warunki mianowania pracownikiem etatowym lub zaliczenia w poczet pracowników nieetatowych, są następujące:

- 1) obywatelstwo polskie; obywatele Wolnego Miasta Gdańska będą traktowani stosownie do obowiązujących traktatów i umów;
- 2) zdolność do działań prawnych;
- 3) nieposzlakowana przeszłość (§ 4);
- 4) nieprzekroczony 40 rok życia, jeśli nie zachodzą przypadki, przewidziane w § 11 ust. 1 p. 2, 3 i 4;
- 5) zdolność fizyczna, wymagana na stanowisko, na które mianuje się (zalicza) pracownika;
- 6) znajomość języka polskiego w mowie i piśmie tudzież stopień wykształcenia i rodzaj wiadomości lub praktyki zawodowej, wymaganych w poszczególnych działach służby lub na poszczególne stanowiska;
- 7) zadośćuczynienie obowiązkowi czynnej służby wojskowej; warunek ten nie dotyczy osób uznanych definitywnie za niezdadne do czynnej służby wojskowej.

Za zezwoleniem Ministra Komunikacji dopuszczalne są odstępstwa od warunków, wymienionych w p. 4, 6 i 7.

§ 4.

W myśl § 3 p. 3 nie mogą być mianowane (zaliczane):

1) osoby, skazane wyrokiem sądu karnego, jeżeli skazanie pociąga za sobą niezdolność do piastowania urzędu publicznego;

2) osoby, skazane za przestępstwa popełnione z chęci zysku;

3) osoby, wydalone ze służby kolejowej lub innej służby państwowej względnie służby samorządowej.

Osoba przeciw której toczy się postępowanie karno-sądowe za przestępstwa, określone w p. 1 i 2, postępowanie upadłościowe lub postępowanie o pozbawienie własnej woli, nie może być w czasie trwania powyższego postępowania mianowaną pracownikiem etatowym lub zaliczoną w poczet pracowników nieetatowych.

Za zezwoleniem Ministra Komunikacji dopuszczalne są odstępstwa od warunków, wymienionych w p. 2 i 3.

§ 5.

Poza ogólnymi warunkami, wymienionymi w §§ 3 i 4, mianowanie lub zaliczenie do jednej z kategorii pracowników, wymienionych w § 1, zależy od odbycia co najmniej jednorocznej służby próbnej.

Nadto warunkiem mianowania na stanowisko etatowe jest złożenie egzaminu ścisłego oraz pełnienie czynności, przywiązanych do stanowiska etatowego.

Warunkiem zaliczenia w poczet pracowników nieetatowych jest, prócz odbycia służby próbnej, złożenie egzaminu praktycznego.

Zwolnienie częściowe lub całkowite od egzaminów, jako też od służby próbnej, nastąpić może za osobnym zezwoleniem Ministra Komunikacji.

§ 6.

Minister Komunikacji wydaje szczegółowe przepisy co do zdolności fizycznej tudzież stopnia wykształcenia i rodzaju wiadomości lub praktyki zawodowej, wymaganych od pracowników przy mianowaniu (zaliczeniu) (§ 3 p. 5 i 6) tudzież określa czas i program służby próbnej i egzaminu, wymagane w poszczególnych działach służby.

§ 7.

Pracownik winien objąć służbę w terminie, wyznaczonym przez tę władzę P. K. P., która go mianowała (zaliczyła).

Mianowanie (zaliczenie) unieważnia się, jeżeli pracownik w ciągu czternastu dni po tym terminie nie zgłosił się do służby i nie usprawiedliwił zwłoki.

§ 8.

Przy objęciu służby pracownik składa przed władzą służbową (§ 18) przyrzeczenie służbowe według rotu, ustalonej w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Złożenie przyrzeczenia stwierdza się podpisami składającego i odbierającego przyrzeczenie.

Odmowa złożenia przyrzeczenia powoduje unieważnienie mianowania (zaliczenia).

§ 9.

Niedopuszczalne jest zatrudnienie pracownika w taki sposób, żeby wchodził w stosunek zwierzchnika lub podwładnego do swego małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego z urodzenia lub przysposobienia, bądź też krewnego w linii bocznej do trzeciego stopnia pokrewieństwa, lub powinowatego do drugiego stopnia powinowactwa włącznie.

Pracownicy kasowych i gospodarczych urzędów P. K. P. nie mogą pozostawać w stosunkach rodzinnych, wymienionych w poprzednim ustępie, do osób zatrudnionych w nadzorczych urzędach rachuby i kontroli.

§ 10.

Kobiet nie można zatrudniać przy robotach, które w przepisach o ochronie pracy są dla nich zakazane.

§ 11.

Czas służby liczy się od dnia jej objęcia. Do czasu służby na P. K. P. zalicza się spędzoną w Państwie Polskiem:

1) nieprzerwaną służbę w charakterze pracownika etatowego, kandydata lub pracownika nieetatowego (§ 1 i 2);

2) nieprzerwaną służbę w charakterze pracownika kolei państwowych, poprzedzającą służbę wymienioną w p. 1; służbę taką uważa się za nieprzerwaną już wówczas, gdy praca trwa co najmniej osiem miesięcy w roku, a pracownik nie został zwolniony ze służby na własną prośbę lub z własnej winy, przy czym ten miesiąc liczy się w całości, w którym pracownik, licząc także dni usprawiedliwionej nieobecności, zatrudniony jest co najmniej przez dwadzieścia dni;

3) nieprzerwaną państwową służbę cywilną, poprzedzającą przejście do służby wymienionej w p. 1 lub 2;

4) służbę i czas ćwiczeń w wojsku.

Minister Komunikacji może w wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach zezwolić na odstąpienie od określonego w ustępie pierwszym warunku nieprzerwalności służby.

Minister Komunikacji może zaliczyć do czasu służby na P. K. P. w całości lub części również służbę na kolejach prywatnych i na kolejach państwowych w państwach obcych oraz służbę samorządową, jeśli taka służba daje pracownikowi kwalifikacje pożyteczne dla służby kolejowej.

§ 12.

Dla pracowników, objętych niniejszym rozporządzeniem, prowadzi się wykazy stanu służby. Do wykazów tych wpisuje się wszystkie istotne dane, dotyczące stosunków osobistych pracownika oraz przebiegu jego służby.

Pracownik składa przy pierwszym mianowaniu (zaliczeniu) swej władzy służbowej (§ 18) dokumenty osobiste, stwierdzające dane, wymienione w ust. 1, w dalszym ciągu zaś służby obowiązany jest składać dokumenty, świadczące o każdej zmianie tych danych, nie wynikającej z zarządzeń P. K. P.

Władza służbowa pracownika przesyła dokumenty, wymienione w poprzednim ustępie, władzy przełożonej (§ 18), która skutecznie odpowiednie

wpisy w wykazach lub sporządza odpisy złożonych dokumentów, same zaś dokumenty zwraca ich właścicielowi.

Pracownikowi służy prawo przeglądania wykazu stanu służby i otrzymania jego odpisu.

Wzór wykazu stanu służby tudzież szczegóły co do jego wypełnienia i prowadzenia określają osobne przepisy, wydane przez Ministra Komunikacji.

§ 13.

Dla pracowników etatowych prowadzi się listy starszeństwa służbowego według przepisów, które wyda Minister Komunikacji.

Pracownik może w przeciągu czternastu dni po podaniu mu listy starszeństwa do wiadomości wnieść do władzy wyższej odwołanie (§ 16) od ustalonego co do jego osoby porządku starszeństwa.

§ 14.

Dla oceniania kwalifikacji służbowych pracowników etatowych będą utworzone komisje kwalifikacyjne przy władzach przełożonych.

O pracownikach nieetatowych wydaje opinie ich władza służbowa.

Ustanawia się następujące stopnie oceny kwalifikacyjnej:

dobry, dostateczny i niedostateczny.

Sposób kwalifikowania personelu tudzież skład komisji kwalifikacyjnych określa przepisy wydane przez Ministra Komunikacji.

O ocenie kwalifikacyjnej zawiadamia się pracownika na piśmie.

§ 15.

Doręczenia decyzji (orzeczeń i zarządzeń) w sprawach, wynikłych z niniejszego rozporządzenia, są ważne i powodują bieg terminów, jeśli uskuteczniło je do rąk własnych pracownika.

Decyzje, od których służy pracownikowi prawo odwołania (§ 16), doręcza się za pokwitowaniem.

Jeżeli nieznane jest miejsce pobytu pracownika, który nie ustanowił pełnomocnika, lub też gdy pracownik lub jego pełnomocnik odmawia przyjęcia pisma, zawierającego decyzję, wówczas obwieszcza się je przez wywieszenie w widocznym miejscu w urzędzie, do którego personelu pracownik należy. Doręczenie uważa się za dokonane po upływie siedmiu dni od wywieszenia pisma.

Postanowienia niniejszego paragrafu nie odnoszą się do doręczeń w postępowaniu dyscyplinarnym, unormowanych § 117.

§ 16.

Jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie postanawia, pracownik może od decyzji (orzeczeń i zarządzeń), w sprawach wynikłych z niniejszego rozporządzenia, wnieść w porządku służbowym (§ 19) odwołanie na piśmie do władzy wyższej, której orzeczenie jest w toku instancji ostateczne.

Odwołanie należy wnieść w terminie czternastodniowym, o ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej (§§ 37 i 73 ust. 2).

Bieg terminu rozpoczyna się z dniem następującym po dniu doręczenia decyzji. Niedziele i święta ustawowe nie wstrzymują ani rozpoczęcia, ani biegu terminów. Jeżeli koniec terminu przypada na nie-

dziele lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy dzień powszedni.

Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo, zawierające odwołanie, w urzędzie pocztowym lub telegraficznym Rzeczypospolitej.

W razie uchybienia terminu wniesienia odwołania zarówno instancja odwoławcza, jak i władza, od której decyzji odwołanie wniesiono, może przywrócić termin na prośbę pracownika, gdy udowodni on, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy, z powodu przeszkód nie do przewidzenia.

Prośbę o przywrócenie terminu może pracownik wnieść wraz z odwołaniem w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody. Nieuwzględnienia takiej prośby nie można zaskarżyć.

Odwołanie nie ma mocy odraczającej, jeśli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi (§ 107).

C z ę ść II.

Obowiązki pracownika.

§ 17.

Pracownik obowiązany jest Rzeczypospolitej Polskiej wiernie służyć, przestrzegać ściśle wszelkich ustaw i przepisów państwowych, jako też wszelkich przepisów kolejowych, regulaminów służbowych i instrukcji, wykonywać czynności połączone z jego stanowiskiem gorliwie, według swej najlepszej wiedzy i woli, strzec interesów P. K. P. i zapobiegać wszystkiemu, co tym interesom szkodę przynieść może, dbać o mienie, stanowiące własność państwową i P. K. P. lub im przez osoby trzecie powierzone, jak również znalezione na terenie kolejowym. Pracownik winien zaniechać wszystkiego, co mogłoby zakłócić należyty bieg pracy na kolejach lub normalny tok urzędowania.

Zachowanie się pracownika w służbie i poza służbą winno odpowiadać zasadom uczciwości i przyzwoitości.

§ 18.

Pracownik obowiązany jest do wykonywania poleceń służbowych zwierzchnika (ów).

Zwierzchnikiem jest ten, kogo wedle przepisów organizacyjnych i służbowych lub z mocy osobnego zarządzenia powołano do kierownictwa względnie wydawania poleceń służbowych.

Przez wyrażenie „władza przełożona”, używane w niniejszym rozporządzeniu, rozumieć należy urzędy (organa) P. K. P., podlegające bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, zaś w stosunku do kierowników tych urzędów — Ministra Komunikacji.

Przez wyrażenie „władza służbowa” rozumieć należy wszystkie urzędy P. K. P. w stosunku do zatrudnionych w nich pracowników. Dla kierowników urzędów władzą służbową jest urząd bezpośrednio wyższy.

§ 19.

Sprawy służbowe pracowników rozstrzyga się w porządku służbowym. Z prośbami, przedstawieniami i skargami podwładny winien zwracać się ustnie lub pisemnie do bezpośredniego zwierzchnika, który je rozważy i załatwi, lub gdy załatwienie przekra-

cza jego zakres działania, przekazać bezzwłocznie władzy właściwej.

Prośby, załatwiane w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia i innych przepisów przez władze wyższe, oraz odwołania (§ 16) wnosi się zawsze w drodze piśmiennej.

Skargi przeciw zwierzchnikowi podwładny może wnosić wprost do władzy, której ten zwierzchnik bezpośrednio podlega.

Władze wyższe zawiadamiają pracowników o swych decyzjach na piśmie za pośrednictwem władz służbowych.

§ 20.

Zwierzchnik czuwa nad należytem wykonywaniem czynności służbowych i odpowiedniemi zachowaniem się podwładnych na służbie.

W związku z tem zwierzchnik jest obowiązany wskazywać podwładnym czynności, które ci mają wykonywać, zaopatrywać ich w instrukcje, potrzebne do wykonywania służby, zawiadamiać o dotyczących ich przepisach i zarządzeniach służbowych, dawać potrzebne wskazówki i wyjaśnienia.

Względem podwładnych winien zwierzchnik postępować bezstronnie i uprzejmie, jednak z należyłą stanowczością.

Pozatem winien zwierzchnik zaznajamiać swych zastępców względnie starszych podwładnych z ogólnym biegiem spraw służbowych i dbać o właściwy podział pracy.

Obowiązkiem zwierzchnika jest wydawanie rzetelnej opinii o swoich podwładnych.

W razie naruszenia obowiązków służbowych przez podwładnego zwierzchnik obowiązany jest zbadać dokładnie i bezstronnie sprawę i zastosować względnie spowodować zastosowanie przepisów zawartych w części V niniejszego rozporządzenia.

§ 21.

Zwierzchnikowi nie wolno wdawać się z podwładnymi w interesy pieniężne, ani też domagać się lub przyjmować od nich, bądź dla siebie, bądź dla swej rodziny (domowników), podarunków lub innych świadczeń i korzyści, zaofiarowanych w jakiegokolwiek bądź formie.

Zwierzchnikowi nie wolno nawet za wynagrodzeniem, używać podwładnego do posług prywatnych, zarówno w czasie wykonywania przezeń służby, jak i w czasie wolnym od służby. Wyjątki od tego są dopuszczalne jedynie za piśmiennem zezwoleniem władzy przełożonej i odpowiedniemi wynagrodzeniem podwładnego.

Zwierzchnikowi nie wolno wywierać na podwładnych wpływu dla celów nie mających nic wspólnego ze służbą kolejową.

§ 22.

Wobec zwierzchnika (ów) i innych pracowników starszych stanowiskiem pracownik winien zachowywać się z należytyim szacunkiem i odpowiednio do wymagań dyscypliny służbowej.

W stosunkach wzajemnych pracownicy obowiązani są zachowywać się uprzejmie i popierać przy spełnianiu zadań służbowych.

§ 23.

Pracownik obowiązany jest wykonywać wszystkie czynności połączone z jego stanowiskiem i wypełniać w tym zakresie wszystkie zlecenia służbowe, otrzymane od bezpośredniego i wyższych zwierzchników, jeśli te nie sprzeciwiają się wyraźnie obowiązującym przepisom ustawowym lub nie zagrażają jawnie bezpieczeństwu ruchu.

Jeśli odmowa wykonania zlecenia służbowego z powyższych powodów nie okaże się uzasadnioną, pociąga się pracownika do odpowiedzialności służbowej.

O otrzymaniu zlecenia wprost od wyższego zwierzchnika winien pracownik zawiadomić bezpośredniego zwierzchnika.

§ 24.

Na zlecenie zwierzchnika, wydane w razie koniecznej potrzeby, uzasadnionej ważnemi względami służbowemi, pracownik obowiązany jest załatwiać również i takie czynności służbowe, które nie odpowiadają wprawdzie obowiązkowi przywiązanemu do zajmowanego przezeń stanowiska, jednakże mieszczą się w jego kwalifikacjach służbowych lub zawodowych.

§ 25.

W nagłych wypadkach, zagrażających bezpieczeństwu ruchu, ciąży na każdym pracowniku obowiązek samorzutnego objęcia opuszczonego przez innego pracownika posterunku w znanej mu gałęzi służby.

Poza tem każdy pracownik ma obowiązek współdziałania przy zapobieganiu wszystkiemu, co grozi niebezpieczeństwem dla ruchu, zagraża życiu ludzkiemu, mieniu Państwa lub P. K. P., względnie mieniu osób trzecich P. K. P. powierzonemu. Jeśli to tylko leży w jego mocy, winien przedsięwziąć niezwłocznie wszystkie dostępne środki dla uchylenia niebezpieczeństwa i udzielenia pomocy oraz zawiadomić właściwe organa P. K. P.

§ 26.

O wszelkich zauważonych nadużyciach służbowych innych pracowników P. K. P., bez względu na zajmowane przez nich stanowiska, pracownik obowiązany jest donieść bezpośredniemu zwierzchnikowi, następnemu zaś z kolei zwierzchnikowi względnie władzy wyższej wtedy, gdy nadużyć tych dopuści się jego bezpośredni zwierzchnik.

§ 27.

W stosunku do publiczności, a w szczególności do osób korzystających z usług kolei, pracownik winien postępować bezstronnie i bezinteresownie oraz zachowywać się uprzejmie, lecz stanowczo, nie dopuszczając do naruszenia istniejących przepisów, zaś w razie ich przekroczenia zastosować bezwarunkowo przewidziane dla danego zajścia sposoby postępowania celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

Za spełnianie czynności służbowych lub w związku z ich pełnieniem wzbронione jest przyjmowanie lub domaganie się podarunków, wynagrodzenia pieniężnego oraz innych korzyści materialnych lub osobistych, zaofiarowanych w jakiegokolwiek formie

bądź bezpośrednio, bądź pośrednio pracownikowi lub jego rodzinie (domownikom).

§ 28.

Pracownik obowiązany jest zachowywać w tajemnicy sprawy służbowe bez względu na to, w jaki sposób powziął o nich wiadomość, jeśli władze sprawy takie wyraźnie uznały lub oznaczyły jako tajne, oraz gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro publiczne, względy służbowe albo interes osób korzystających z usług kolei.

Pracownik powinien zachować tajemnicę tę także wobec innych pracowników, z wyjątkiem takich, którym jest obowiązany donosić o tych sprawach służbowo.

Władza przełożona może w poszczególnych przypadkach zwalniać pracowników od obowiązku dochowania tajemnicy służbowej. Zwolnienie następuje w formie pisemnej.

Pracownikowi nie wolno informować osób niepowołanych nawet o takich sprawach służbowych, które nie mają charakteru spraw tajnych.

Bez zezwolenia władzy przełożonej nie wolno pracownikowi w żadnej formie wytaczać w prasie spraw dotyczących jego stosunku służbowego, jak również działalności P. K. P.

§ 29.

Pracownik obowiązany jest przestrzegać ustalonych godzin pracy.

W wyjątkowych przypadkach, jeśli wymagają tego względy służbowe, pracownik obowiązany jest na polecenie zwierzchnika pełnić służbę także poza ustalonymi godzinami pracy.

§ 30.

Opuszczenie przez pracownika posterunku służbowego lub wydalenie się z lokalu służbowego podczas godzin pracy może nastąpić jedynie za zezwoleniem zwierzchnika.

Samowolne opuszczenie bądź uchylenie się od służby pociąga za sobą odpowiedzialność służbową oraz wstrzymanie wypłaty względnie potrącenie pobranego już uposażenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności.

Jeśli samowolna nieobecność pracownika na służbie trwa dłużej niż 7 dni, władza, która go mianowała (zaliczyła), może rozwiązać z nim stosunek służbowy bez wdrażania postępowania dyscyplinarnego. Takie rozwiązanie stosunku służbowego powoduje utratę wszelkich praw z tego stosunku wynikających.

§ 31.

Pracownik obowiązany jest mieszkać w miejscowości, w której pełni służbę, wskazać władzy służbowej dokładny swój adres i donosić o każdej jego zmianie.

Władza służbowa może na prośbę pracownika zezwolić na obranie innego miejsca zamieszkania, pod tym jednak warunkiem, że pracownik będzie mógł punktualnie i bez przeszkód czynić zadość wszystkim obowiązkom służbowym.

Władza służbowa może w razie koniecznej potrzeby uzależnić od swego zezwolenia wydalenie się z miejsca zamieszkania pracowników pewnych ka-

tegoryj, nawet poza godzinami pracy. W nadzwyczajnych i niecierpiących zwłoki okolicznościach ograniczenie takie może zarządzić czasowo także bezpośredni zwierzchnik pracownika.

Pracownik służby wykonawczej, związanej z ruchem pociągów, winien przed każdorazowym opuszczeniem miejsca stałego zamieszkania uwzględnić o tem bezpośredniego zwierzchnika, z równoczesnym podaniem miejscowości chwilowego pobytu i adresu.

§ 32.

Stawienie się na służbę w stanie nietrzeźwym lub pełnienie jej w tym stanie pociąga za sobą, prócz odpowiedzialności służbowej, usunięcie pracownika od pełnienia służby, względnie niedopuszczenie go do służby, ze skutkiem przewidzianym w § 30 ust. 2.

Stwierdzenie stanu nietrzeźwości pracownika następuje w formie protokołu, spisane go w obecności lekarza kolejowego lub dwóch świadków.

§ 33.

O chorobie, stanowiącej przeszkodę w pełnieniu służby, winien pracownik zawiadomić natychmiast władzę służbową za pośrednictwem bezpośredniego zwierzchnika.

Pracownikowi, niepełniącemu służby z powodu choroby, stwierdzonej przez lekarza kolejowego, władza służbowa może zezwolić na pobyt poza stałym miejscem zamieszkania na czas oznaczony przez lekarza kolejowego. Pracownik jest obowiązany wówczas podać dokładny swój adres.

§ 34.

Pracownik obowiązany jest na każde zlecenie władzy poddawać się badaniu lekarza kolejowego lub Kolejowej Komisji Lekarskiej.

§ 35.

Władza właściwa może przenieść pracownika w tej samej lub do innej miejscowości:

- 1) z urzędu, w razie służbowej potrzeby,
- 2) w drodze konkursu,
- 3) na prośbę pracownika.

Przeniesienie z urzędu może nastąpić na takie samo, równorzędne lub inne stanowisko, odpowiadające jednak kwalifikacjom służbowym lub zawodowym pracownika, z zachowaniem posiadanej grupy uposażenia lub wynagrodzenia.

Pracownik, przeniesiony na własną prośbę na stanowisko niższe, otrzymuje grupę uposażenia lub wynagrodzenie przywiązane do tego niższego stanowiska.

W celu umożliwienia przeniesionemu pracownikowi dokonania przeprowadzki do nowej miejscowości zwalnia go dotychczasowa władza służbowa na czas konieczny od pełnienia służby.

§ 36.

Minister Komunikacji wydaje przepisy w zakresie umundurowania pracowników, a w szczególności określa, które kategorie pracowników obowiązane są do noszenia pełnego lub częściowego munduru.

§ 37.

Pracownika można pociągnąć do odpowiedzialności materialnej za szkodę, wynikłą z jego winy

dla P. K. P. z powodu jego czynności służbowych, co nie wyklucza odpowiedzialności porządkowej i dyscyplinarnej.

Jeśli winę za szkodę, wynikłą dla P. K. P., ponosi kilku pracowników, a wysokość szkody, wyrządzonej przez każdego z nich nie da się określić, wówczas wszyscy odpowiadają solidarnie.

Orzeczenie o obowiązku zwrotu szkody i jej wysokości w postępowaniu administracyjnym wydaje władza przełożona po przeprowadzeniu dochodzenia.

W dochodzeniach należy przesłuchać pracownika, zbadać świadków, a w razie potrzeby biegłych, bez odbierania od nich przysięgi, oraz sprawdzić inne dowody, w szczególności zaś dowody z ksiąg, akt i dokumentów. Pracownik ma prawo zadawać pytania świadkom i biegłym, uczestniczyć w sprawdzaniu innych dowodów oraz przeglądać i sporządzać odpisy z akt dochodzenia.

Orzeczenie winno być uzasadnione i ma zawierać pouczenie o odwołaniu.

Od orzeczenia może pracownik wnieść odwołanie (§ 16) do Ministra Komunikacji, za pośrednictwem władzy przełożonej (orzekającej), w terminie czternastodniowym od dnia następującego po dniu doręczenia orzeczenia.

Orzeczenie Ministra Komunikacji jest ostateczne w postępowaniu administracyjnym.

Postanowienia niniejszego paragrafu nie mają zastosowania w przypadkach dochodzenia od pracownika niedoborów, ujawnionych przy rewizji dowodów przewozowych, sprawozdań rachunkowych i kasowych oraz przy rewizji kas.

W tych przypadkach, jak również w przypadkach dochodzenia od pracownika należności P. K. P. za przejazdy bezbiletowe, za biletami nieważnymi lub niewłaściwymi, mają zastosowanie postanowienia specjalne, zawarte w odnośnych przepisach i instrukcjach służbowych.

§ 38.

Pracownik, którego ostatecznym orzeczeniem administracyjnym zobowiązano do zwrotu szkody, może w terminie miesięcznym po doręczeniu tego orzeczenia wystąpić na drodze sądowej przeciw P. K. P. z powództwem o ustalenie, że roszczenie P. K. P. nie istnieje wogóle lub w stosunku do niego w całości lub w części. W sporze tym obowiązek udowodnienia istnienia winy i szkody ciąży na P. K. P.

Dla tego rodzaju powództw, wnoszonych przez pracowników na terenie Wolnego Miasta Gdańska, posiadających obywatelstwo polskie, właściwe są sądy rzeczowo-właściwe w Toruniu.

Powództwo sądowe nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego.

§ 39.

Pracownik, obrażony podczas pełnienia służby lub w związku z jej pełnieniem, obowiązany jest zawiadomić o tem władzę przełożoną.

Jeżeli obraza pracownika w przypadku, o którym mowa w ustępie 1, ma charakter przestępstwa ściganego z urzędu, władza przełożona pracownika czyni doniesienie karne.

Jeżeli obrazy dopuścił się funkcjonariusz państwowy, samorządowy lub osoba wojskowa, władza

przełożona pracownika czyni ponadto doniesienie do właściwej władzy obrażającego.

Władza przełożona może nakazać pracownikowi wytoczenie skargi o obrazę czci. W razie zasądzenia winnego w tym wypadku i nieściągalności kosztów sądowych P. K. P. zwracają skarżącemu rzeczywiste koszty procesu we wszystkich instancjach.

Skargi sądowo-karnej, wytoczonej na podstawie zezwolenia lub nakazu władzy, nie wolno pracownikowi wycofać lub umorzyć bez jej zezwolenia.

Niezastosowanie się pracownika do przepisów, zawartych w poprzednich ustępach, pociąga za sobą odpowiedzialność służbową.

§ 40.

Pracownikowi nie wolno przyjmować takich ubocznych posad, ani też oddawać się takim zajęciom, których wykonywanie stałoby w sprzeczności z jego obowiązkami służbowymi, względnie z jego stanowiskiem, przeszkadzałoby mu w należytem wykonywaniu czynności służbowych lub mogłoby wywołać uzasadnione podejrzenie o stronnictwo.

Pracownik jest obowiązany donosić w drodze służbowej władzy przełożonej o każdym zajęciu ubocznym, przynosząc mu jakiekolwiek korzyści materialne i zaniechać takich zajęć, których pełnienie uzna władza przełożona za niewskazane w myśl postanowień ust. 1.

Zgłoszeniu nie podlegają: zarządzanie nieruchomością własną, lub cudzą na podstawie ustawy, tudzież praca naukowa, literacka oraz artystyczna w ścisłym znaczeniu.

W następujących przypadkach winien pracownik uzyskać uprzednie zezwolenie władzy przełożonej:

- a) w razie zamiaru wstąpienia do grona założycieli lub też do zarządu i rad nadzorczych spółek na zysk obliczonych;
- b) w razie zamiaru założenia lub nabycia przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego.

Pracownikowi nie wolno ani bezpośrednio, ani za pośrednictwem osób trzecich:

- 1) ubiegać się o koncesję na budowę kolei lub na prowadzenie przedsiębiorstwa kolejowego;
- 2) podejmować się robót budowlanych lub dostaw dla P. K. P., jak również być właścicielem lub zarządcą jakiegokolwiek przedsiębiorstwa na kolejach;
- 3) oddawać się zajęciom w biurach przewozowo-reklamacyjnych.

Niedozwolone jest publiczne pełnienie zajęć ubocznych z odznakami służbowymi.

§ 41.

Bez zezwolenia władzy przełożonej nie wolno pracownikowi występować w charakterze biegłego w sprawach z dziedziny kolejnictwa lub w których zainteresowane jest przedsiębiorstwo „P. K. P.”. Postanowienie to nie odnosi się do przypadku, gdy sąd albo władze państwowe lub samorządowe załączają opinii pracownika jako biegłego.

Pracownik obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić swą władzę przełożoną o każdorazowym

wezwanu go jako biegłego do złożenia opinii w sprawach, w których zainteresowane jest przedsiębiorstwo „P. K. P.”.

Część III.

Prawa pracowników.

§ 42.

Pracownik etatowy ma prawo do uposażenia stałego, płatnego miesięcznie z góry; pracownik nieetatowy ma prawo do wynagrodzenia dziennego, zależnie od ilości dni dokonanej pracy.

Do czasu wydania norm uposażenia (wynagrodzenia) pracowników (art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r.) Minister Komunikacji władny będzie ustalać uprawnienia pracowników do otrzymywania specjalnych dodatków, uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby, do należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia, do otrzymywania odzieży służbowej i po cenach ulgowych, zaliczek na uposażenie lub wynagrodzenie, wreszcie uprawnienia pracowników oraz ich rodzin do korzystania z bezpłatnych lub ulgowych przejazdów i przewozów.

Pracownik i jego najbliższa rodzina mają prawo do opieki lekarskiej i środków leczniczych w zakresie, który ustali rozporządzenie Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 43.

Ustępowanie, pod jakimkolwiek tytułem, prawa do uposażenia lub wynagrodzenia jest wzbronione. Wszelka umowa przeciwna temu jest nieważna.

§ 44.

Uposażenie lub wynagrodzenie pracownika ulega zajęciu administracyjnemu tudzież zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu, nie wyżej niż do wysokości piątej części sumy uposażenia lub wynagrodzenia, przypadającego do wypłaty.

Uposażenie lub wynagrodzenie pracownika ulega w tych samych granicach zajęciu na podstawie prawomocnego orzeczenia administracyjnego, określonego w § 37, z tem zastrzeżeniem, że w razie zbiegu zapowiedzeń i zajęć należności P. K. P. z tytułu zwrotu szkody mają pierwszeństwo przed innymi roszczeniami i konkurują tylko z alimentami.

Uposażenie lub wynagrodzenie pracownika ulega zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu za alimenty do wysokości dwóch piątych części uposażenia lub wynagrodzenia, przyczem pozostałe trzy piąte części wolne są od wszelkich zapowiedzeń i zajęć.

Przy zbiegu zapowiedzeń za alimenty i za inne należności lub długi, jedna piąta część uposażenia lub wynagrodzenia pracownika staje się przedmiotem stosunkowego podziału zarówno na alimenty, jak na inne należności lub długi, dalszą zaś jedną piątą część przekazuje się wyłącznie na zaspokojenie samych tylko alimentów, o ileby pierwsza piąta część na nie, przy zbiegu innych wierzytelności, nie wystarczała.

§ 45.

Z uposażenia lub wynagrodzenia, wypłacanego pracownikowi, potrąca się, niezależnie od zajęć ad-

ministracyjnych lub zapowiedzeń i zajęć sądowych (§ 44):

1) należności, przypadające P. K. P. od pracownika za świadczenia w naturze oraz zaliczki pieniężne, pobrane na rachunek uposażenia lub wynagrodzenia i kwoty nieprawnie wypłaconego uposażenia lub wynagrodzenia, dodatków oraz innych należności;

2) potrącenia za opuszczony czas służby (§§ 30 i 32);

3) kary pieniężne nałożone przez władze P. K. P. (§ 65), przyczem miesięcznie można z tego tytułu potrącić nie więcej niż dziesiątą część miesięcznego uposażenia lub wynagrodzenia;

4) grzywny pieniężne, nałożone przez przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 99).

Potrąceń, wymienionych w p. 1, 3 i 4 dokonywać wolno z tem ograniczeniem, że nie mogą one łącznie z zajęciami administracyjnymi oraz z zapowiedzeniami i zajęciami sądowymi (§ 44) przewyższać połowy uposażenia lub wynagrodzenia, przypadającego do wypłaty.

§ 46.

Od zapowiedzeń i zajęć, określonych w § 44, oraz potrąceń wymienionych w § 45, o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, wyłączone są:

1) należności za podróże służbowe i przeniesienia oraz wogóle należności uboczne lub dodatki, przedstawiające zwrot wydatków poniesionych w służbie;

2) nagrody pieniężne;

3) zasiłki na opłaty szkolne;

4) zapomogi;

5) pośmiertne.

§ 47.

Do każdego stanowiska etatowego przywiązana jest grupa uposażenia i tytuł służbowy.

Posunięcie pracownika ze stanowiska niższego na wyższe następuje według uznania właściwej władzy, która przy obsadzaniu wakansu bierze pod uwagę przedewszystkiem kwalifikacje służbowe, wymagane na dane stanowisko, przy równych zaś kwalifikacjach starszeństwo służbowe (§ 13).

Posunięcie pracownika z niższego na wyższe stanowisko jest wykluczone:

1) w razie niedostatecznej kwalifikacji służbowej;

2) w czasie, którego nie zalicza się do służby;

3) w czasie, gdy trwają skutki kary dyscyplinarnej;

4) w czasie, gdy pracownik zawieszony jest w służbie.

§ 48.

W czasie nieobecności na służbie z powodu choroby pracownik etatowy zachowuje prawo do uposażenia, pracownik zaś nieetatowy otrzymuje do chwili powrotu na służbę lub rozwiązania stosunku służbowego 75% wynagrodzenia, jakie otrzymałby, gdyby w tym czasie pełnił służbę.

Pracownik nieetatowy pobiera pełne wynagrodzenie w czasie choroby, spowodowanej wypadkiem doznanym w służbie bez własnej winy.

§ 49.

W razie złego stanu zdrowia, niewykluczającego jednak możliwości pełnienia obowiązków służbowych, może władza przełożona udzielić pracownikowi na podstawie świadectwa lekarza kolejowego urlopu dla poratowania zdrowia (zdrowotnego), w czasie którego służy mu prawo do uposażenia lub wynagrodzenia jak podczas choroby.

§ 50.

Pracownik, który z powodu pojawienia się choroby zakaźnej w rodzinie (wśród domowników) pozostać musi w myśl obowiązujących przepisów w odosobnieniu i wskutek tego nie pełni służby przez czas odosobnienia, zachowuje w tym czasie prawo do uposażenia lub wynagrodzenia, określonego w § 48 ust. 1.

§ 51.

Pracownikowi nie służy prawo do uposażenia (wynagrodzenia) przez czas odbywania kary pozbawienia osobistej wolności.

Władza przełożona może jednak, według swego uznania, przyznać na ten czas rodzinie pracownika etatowego pewien zasiłek na utrzymanie, nie przekraczający jednak połowy uposażenia pracownika.

§ 52.

Przy przesiedleniu z powodu przeniesienia (§ 35) pracownik ma prawo bezpłatnego przejazdu i przewozu swoich ruchomości kolejją, stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów (§ 42).

Ponadto w przypadkach, wymienionych w § 35 p. 1 i 2, należy się pracownikowi zwrot kosztów przesiedlenia w wysokości ustalonej w osobnych przepisach (§ 42).

Jeżeli pracownik, przeniesiony z urzędu lub w drodze konkursu, musi z powodu braku mieszkania w nowej siedzibie służbowej prowadzić podwójne gospodarstwo, wówczas władza przełożona, po stwierdzeniu powyższych okoliczności, przyznaje mu stosowne odszkodowanie, nie przewyższające jednak połowy normalnych diet i nie na czas dłuższy, niż na przeciąg jednego roku.

Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 3, nie przysługuje pracownikowi za czas urlopu wypoczynkowego lub zdrowotnego, ćwiczeń wojskowych, zawieszenia w służbie, nieusprawiedliwionej nieobecności na służbie, za dni, za które należą się pracownikowi całe diety z tytułu podróży służbowych bądź delegacji, wreszcie w przypadkach przeniesienia w wykonaniu orzeczenia dyscyplinarnego (§ 66 p. 3 i 5).

§ 53.

Pracownik ma prawo do corocznego urlopu dla wypoczynku, z zachowaniem uposażenia lub wynagrodzenia, w ustalonym przez władzę porządku, w następującym wymiarze:

- A. pracownicy umysłowo pracujący:
 - a) mający od 1 — 3 lat służby, przez 14 dni,
 - b) mający od 3 — 10 lat służby, przez 21 dni,
 - c) mający od 10 — 20 lat służby, przez 28 dni,
 - d) mający ponad 20 lat służby, przez 35 dni;
- B. inni pracownicy:
 - a) mający od 1 — 3 lat służby, przez 8 dni,
 - b) mający ponad 3 lata służby, przez 15 dni.

Urlop wypoczynkowy w wymiarze określonym pod A. przysługuje również pracownikom pełniącym inną służbę, jeśli ona wyczerpuje szczególnie system nerwowy.

Osobne przepisy, wydane przez Ministra Komunikacji, określają kategorie pracowników umysłowo pracujących oraz pracowników wymienionych w poprzednim ustępie.

Ze względów służbowych, niecierpiących zwłoki, może władza wstrzymać pracownikowi rozpoczęcie udzielonego urlopu wypoczynkowego lub odwołać go z urlopu; z chwilą gdy te względy ustaną, należy mu umożliwić rozpoczęcie lub dalsze korzystanie z urlopu oraz zwrócić udowodnione koszty, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu.

Jeżeli pracownik z polecenia władzy służbowej nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w całości lub części, należy mu się za każdy dzień niewykorzystanego urlopu odszkodowanie w wysokości połowy normalnej diety.

Do wymiaru urlopu wypoczynkowego nie wlicza się przerw w służbie spowodowanych chorobą, nieszczęśliwym wypadkiem, odosobnieniem (§ 50), oraz ćwiczeniami wojskowymi.

Pracownik może otrzymać także urlop dla załatwienia ważnych spraw osobistych i rodzinnych w najwyższym rocznym wymiarze siedmiu dni. Urlopu przekraczającego ten wymiar można pracownikowi udzielić tylko na poczet przysługującego mu urlopu wypoczynkowego.

§ 54.

W razie koniecznej potrzeby władza może udzielić pracownikowi wyjątkowo urlopu na czas do jednego roku, z równoczesnym zupełnym wstrzymaniem uposażenia lub wynagrodzenia i wszelkich innych świadczeń, wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Okresu trwania takiego urlopu nie wlicza się do czasu służby.

Minister Komunikacji może udzielić urlopu i na czas dłuższy, jeśli to jest pożądane z ważnych względów publicznych.

§ 55.

Pracownik otrzymuje, w razie wybrania go do ciała ustawodawczego w charakterze posła lub senatora, urlop na czas trwania mandatu z równoczesnym wstrzymaniem przez cały ten czas uposażenia lub wynagrodzenia i innych świadczeń, wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Czas sprawowania mandatu do ciała ustawodawczego zalicza się całkowicie do czasu służby na P. K. P.

Działalność pracownika w czasie i z powodu wykonywania tego mandatu nie może pociągać dla niego żadnych represyj służbowych.

Uposażenie lub wynagrodzenie, wstrzymane w myśl ust. 1, należy się pracownikowi od dnia rzeczywistego ponownego objęcia służby.

Niezgłoszenie się pracownika do objęcia służby na P. K. P. bez usprawiedliwionej przyczyny w ciągu czternastu dni po wygaśnięciu mandatu uważa się za dobrowolne wystąpienie ze służby.

Część IV.

Stosunki służbowe pracowników podczas pełnienia służby wojskowej.

§ 56.

Stosunek służbowy pracownika, powołanego do służby wojskowej na ćwiczenia albo wskutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, trwa nadal przez cały czas tej służby wojskowej.

Stosunku tego nie rozwiązuje się także z pracownikiem, którego przed zadośćuczynieniem obowiązku czynnej służby wojskowej mianowano pracownikiem etatowym lub zaliczono w poczet pracowników nieetatowych za zezwoleniem Ministra Komunikacji (§ 3), a którego powołano następnie do pełnienia czynnej służby wojskowej.

§ 57.

Pracownik powołany do pełnienia czynnej służby wojskowej (§ 56 ust. 2) nie ma prawa do uposażenia lub wynagrodzenia od najbliższego terminu płatności.

§ 58.

W czasie odbywania ćwiczeń wojskowych pracownik etatowy ma prawo do uposażenia, pracownikowi nieetatowemu natomiast wstrzymuje się wynagrodzenie.

Pracownikowi nieetatowemu, mającemu na utrzymaniu rodzinę (żonę, dzieci), przyznaje się za czas odbywania ćwiczeń wojskowych zasiłek w wysokości 75% pobieranego przezeń wynagrodzenia, od dnia wstrzymania wypłaty tego wynagrodzenia, jeśli inne przepisy nie przewidują na ten czas zasiłku dla rodzin w tej samej wysokości; w przeciwnym razie uzupełnia się różnicę do wysokości 75% wynagrodzenia w służbie kolejowej.

Pracownik nieetatowy samotny otrzymuje za czas odbywania ćwiczeń wojskowych zasiłek w wysokości 50% pobieranego wynagrodzenia od dnia wstrzymania wypłaty tego wynagrodzenia.

§ 59.

Pracownik etatowy, powołany do służby wojskowej wskutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, ma prawo, jeżeli jego uposażenie z tytułu służby kolejowej jest wyższe od uposażenia wojskowego, pobierać różnicę do wysokości uposażenia w służbie kolejowej, przy uwzględnieniu każdorazowych zmian, zachodzących w uposażeniu w służbie kolejowej i wojskowej.

Pracownikowi etatowemu, o ile jest samotny, wstrzymuje się to prawo w razie dostania się do niewoli lub zaginięcia na terenie działań wojennych.

Rodzinie (żonie i dzieciom) pracownika etatowego, pozostającej na jego utrzymaniu przyznaje się w czasie pobytu pracownika w niewoli (zaginięcia) 50% pobieranego przezeń uposażenia w służbie kolejowej. Wypłata tego uposażenia rodzinie pracownika, który zaginął, nie może trwać dłużej niż 3 lata od chwili zaprzestania działań wojennych.

Po powrocie pracownika etatowego z niewoli i po stwierdzeniu, że dostał się do niewoli lub zaginął bez własnej winy, przyznaje się mu i za cały czas

niewoli (zaginięcia) wstrzymaną różnicę uposażenia.

Pracownikowi nieetatowemu, powołanemu do służby wojskowej, określonej w ustępie pierwszym, wstrzymuje się wypłatę wynagrodzenia od najbliższego terminu płatności.

Rodzinie pracownika nieetatowego, pozostającej na jego utrzymaniu, przyznaje się 50% pobieranego przezeń wynagrodzenia przez cały czas służby wojskowej, określonej w ustępie pierwszym i przez cały czas pobytu w niewoli (zaginięcia na terenie działań wojennych) z zastrzeżeniem wskazanym w ust. 3.

Okres przebywania w niewoli (zaginięcia), do której pracownik dostał się ze służby, określonej w ustępie pierwszym, bez własnej winy, zalicza się do czasu służby na P. K. P. (§ 11).

§ 60.

Zastosowanie postanowień zawartych w § 59 do pracownika, który w czasie zarządzonej mobilizacji lub w ciągu trwania wojny dobrowolnie do służby wojskowej wstępuje, zależy od uzyskania zezwolenia władzy przełożonej na dobrowolne wstąpienie do wojska.

§ 61.

Pracownik, powołany do służby wojskowej w przypadkach, wymienionych w §§ 57, 58, 59 lub dobrowolnie wstępujący do służby wojskowej w przypadkach, wymienionych w § 60, winien po odbyciu czynnej służby wojskowej (§ 57) lub po ustaniu obowiązku służby wojskowej (§§ 58, 59, 60) zgłosić się bezzwłocznie do służby na P. K. P.

Niezgłoszenie się pracownika w przeciągu czternastu dni do służby kolejowej bez usprawiedliwionej przyczyny uważa się za dobrowolne wystąpienie ze służby.

Pracownika, który z własnej woli pozostaje w służbie wojskowej nadal, chociaż nie jest do tego w myśl przepisów zobowiązany, uważa się za dobrowolnie występującego ze służby na P. K. P. z dniem ustania obowiązku do pozostawania w służbie wojskowej.

Z pracownikiem, uznanym po powrocie z wojska za niezdolnego do służby kolejowej (§ 3 p. 5), rozwiązuje się stosunek służbowy, przy zastosowaniu obowiązujących przepisów emerytalnych, tak samo jakgdyby niezdolność do pracy zaszła w czasie pełnienia służby na P. K. P. W razie śmierci pracownika w czasie służby wojskowej postanowienie to stosuje się analogicznie do jego rodziny.

Część V.

Odpowiedzialność służbowa pracowników.

§ 62.

Naruszenie przez pracownika obowiązków służbowych kwalifikuje się jako występki lub wykroczenia służbowe.

Występkiem służbowym jest każde przewinienie pracownika pochodzące ze złego zamiaru, chęci zysku lub naruszające dyscyplinę służbową, oraz takie przewinienie pochodzące z niedbalstwa, które zagraża bezpieczeństwu ruchu, naraża istotnie lub może narazić na znacznie większą szkodę włas-

ność lub interes P. K. P., ich pracowników lub osób korzystających z usług kolei.

Występkami służbowymi są również naruszenia obowiązków nie posiadające powyższych cech, jeżeli pracownik popełni je kilkakrotnie.

Wszystkie inne przewinienia są wykroczeniami służbowymi.

§ 63.

Za naruszenie obowiązków służbowych, określone w § 62, ponosi pracownik odpowiedzialność służbową, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej.

§ 64.

Za wykroczenia służbowe nakłada się kary porządkowe, zaś za występki służbowe kary dyscyplinarne.

§ 65.

Kary porządkowe są następujące:

- a) upomnienie,
- b) kara pieniężna do wysokości 10% należnego za miesiąc uposażenia lub wynagrodzenia.

Kary pieniężne wpływają na rzecz instytucji humanitarnych, utworzonych dla pracowników P. K. P. lub ich rodzin.

Do wymierzania kar porządkowych uprawnione są władze służbowe oraz wyższe w granicach, zakreślonych w przepisach organizacyjnych.

Przed wymierzeniem kary porządkowej należy zbadać zarówno okoliczności towarzyszące naruszeniu przez pracownika obowiązków służbowych, jak i stopień winy oraz należy dać pracownikowi możliwość usprawiedliwienia się.

O nałożeniu kary porządkowej oraz o przyczynie ukarania należy zawiadomić pracownika na piśmie.

Orzeczenie o tej karze można zaskarżyć w ciągu czternastu dni od dnia doręczenia orzeczenia w drodze odwołania do wyższej instancji (§ 16).

Orzeczenie instancji odwoławczej nie podlega dalszemu zaskarżeniu.

§ 66.

Kary dyscyplinarne są następujące:

- 1) nagana;
- 2) grzywna do wysokości 10% miesięcznego uposażenia (wynagrodzenia) na przeciąg czasu najwyższej do jednego roku;
- 3) przeniesienie do innej miejscowości bez zwrotu kosztów przesiedlenia;
- 4) obniżenie uposażenia (wynagrodzenia) o jedną grupę;
- 5) przeniesienie do innej miejscowości bez zwrotu kosztów przesiedlenia z obniżeniem uposażenia (wynagrodzenia) o jedną grupę;
- 6) zwolnienie ze służby ze zmniejszeniem odprawy w granicach od 10 do 25%, względnie z czasowym zmniejszeniem zaopatrzenia emerytalnego w granicach od 10 do 50% na przeciąg od roku do lat pięciu;
- 7) zwolnienie ze służby ze zmniejszeniem odprawy w granicach od 25 do 50%, względnie ze sta-

łym zmniejszeniem zaopatrzenia emerytalnego w granicach od 20 do 50%;

8) wydalenie ze służby.

Kary dyscyplinarne wymienione w p. 1, 2 i 3 pozbawiają możliwości posunięcia na wyższe stanowisko na przeciąg jednego roku, wymienione w p. 4 i 5 na przeciąg dwóch lat od dnia prawomocności orzeczenia.

§ 67.

Kara wydalenia pracownika ze służby pociąga za sobą utratę wszystkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

W razie okoliczności zasługujących na szczególne uwzględnienie może Minister Komunikacji przyznać członkom rodziny wydalonego pracownika stały zasiłek na utrzymanie, który jednak nie może przewyższać normalnego ich zaopatrzenia wdowiego lub sierociego.

Do powyższego zasiłku mają zastosowanie postanowienia przepisów emerytalnych o wstrzymaniu i utracie prawa do zaopatrzenia wdowiego i sierociego.

§ 68.

Pracownik w stanie nieczynnym (§ 134) podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej z powodu:

- 1) występku służbowego, którego dopuścił się w czasie pełnienia służby;
- 2) popełniania w czasie trwania stanu nieczynnego takich naruszeń obowiązków, które noszą cechy występku służbowego.

Pracownik zwolniony ze służby, pobierający zaopatrzenie emerytalne, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej z powodu występku służbowego, którego dopuścił się w czasie pełnienia służby lub w stanie nieczynnym, jeżeli zaś chodzi o naruszenie tajemnicy służbowej, również w przypadkach naruszenia jej po zwolnieniu ze służby.

§ 69.

Na pracownika, pozostającego w stanie nieczynnym, mogą być nałożone kary dyscyplinarne, wymienione w § 66 p. 1, 2, 4, 6, 7 i 8.

Na pracownika, zwolnionego ze służby i pobierającego zaopatrzenie emerytalne, mogą być nałożone przy zachowaniu właściwości Komisji Dyscyplinarnej przy władzy, której podlegał on w czasie pełnienia służby, następujące kary dyscyplinarne:

- 1) nagana;
- 2) grzywna do wysokości 10% miesięcznego zaopatrzenia emerytalnego na przeciąg czasu najwyższej do 1 roku;
- 3) zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego w granicach od 10 do 50% na przeciąg czasu do lat 5;
- 4) stałe zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego w granicach od 20 do 50%;
- 5) utrata wszelkich praw wypływających ze stosunku do P. K. P.

Do członków rodziny emeryta ukaranego karą wymienioną w p. 5 mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 67 ust. 2 i 3.

W stosunku do pracowników zwolnionych ze służby, pobierających zaopatrzenie emerytalne, mają analogiczne zastosowanie przepisy o postępowaniu dyscyplinarnym dotyczące pracowników, pozostających w czynnej służbie (§ 71 — 118).

§ 70.

Kary dyscyplinarne wymienione w § 66 p. 1, 2 i 3 nakłada władza przełożona.

Do kar dyscyplinarnych, nakładanych przez władzę przełożoną, ma zastosowanie § 65, ust. 4, 5, 6 i 7.

§ 71.

Do nakładania kar dyscyplinarnych, wymienionych w § 66 p. 4, 5, 6, 7 i 8 oraz w § 69 ust. 2 powołane są:

- a) Komisje Dyscyplinarne przy Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych,
- b) Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Komunikacji,
- c) Najwyższa Komisja Dyscyplinarna przy Prezesie Rady Ministrów, utworzona na zasadzie przepisów o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciw funkcjonariuszom państwowym.

Komisja Dyscyplinarna przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych jest pierwszą instancją orzekającą w sprawach dyscyplinarnych pracowników Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych oraz podległych jej urzędów.

Dla pracowników innych urzędów P. K. P., podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, właściwa jest Komisja Dyscyplinarna przy tej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, na której terytorium dany urząd się znajduje, przyczem czynności zastrzeżone w postępowaniu dyscyplinarnym Dyrektorowi Kolei Państwowych sprawuje kierownik danego urzędu, w skład zaś Komisji wchodzi częściowo także pracownicy danego urzędu.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Komunikacji jest drugą (ostateczną) instancją, orzekającą w sprawach dyscyplinarnych pracowników, wymienionych w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, pierwszą zaś instancją, orzekającą w sprawach dyscyplinarnych Dyrektorów i Wicedyrektorów Kolei Państwowych oraz kierowników innych urzędów podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji. Jako instancja druga właściwą jest dla tych osób Najwyższa Komisja Dyscyplinarna, ustanowiona przy Prezesie Rady Ministrów.

§ 72.

Komisja Dyscyplinarna przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych składa się z przewodniczącego, odpowiedniej ilości zastępców przewodniczącego, najmniej dwunastu członków mianowanych, oraz ze stu członków wylosowanych i pięćdziesięciu ich zastępców.

Przewodniczącego, jego zastępców oraz członków z nominacji mianuje Minister Komunikacji na wniosek Dyrektora Kolei Państwowych (§ 74) z pośród pracowników zatrudnionych w siedzibie Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych. Członkami mia-

nowanymi winni być fachowcy, reprezentujący wszystkie gałęzie służby.

Członków wylosowanych Komisji Dyscyplinarnej wylosowuje się po dziesięciu z poszczególnych grup, obejmujących określone niżej działy służby, a mianowicie:

grupa I dla pracowników etatowych służby konduktorskiej,

grupa II dla pracowników etatowych służby stacyjnej i handlowej,

grupa III dla pracowników etatowych służby drogowej,

grupa IV dla pracowników etatowych służby parowozowej i warsztatowej,

grupa V dla pracowników etatowych innych działów służby,

grupa VI dla pracowników nieetatowych służby konduktorskiej,

grupa VII dla pracowników nieetatowych służby stacyjnej i handlowej,

grupa VIII dla pracowników nieetatowych służby drogowej,

grupa IX dla pracowników nieetatowych służby parowozowej i warsztatowej,

grupa X dla pracowników nieetatowych innych działów służby.

Zastępców członków wylosowanych wylosowuje się po pięciu z wszystkich powyższych grup.

§ 73.

Losowanie członków i zastępców członków Komisji Dyscyplinarnej odbywa się osobno z pośród pracowników etatowych, osobno zaś z pośród pracowników nieetatowych, wszystkich zatrudnionych stale w siedzibie Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych. W pierwszej połowie listopada roku, w którym ma nastąpić losowanie, sporządzają Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych listy pracowników, ułożone wedle grup wymienionych w § 72, z pośród których losowanie ma nastąpić. W listach tych umieszcza się pracowników, którzy do dnia 1 listopada danego roku mają 10 lat nieprzerwanej służby kolejowej i nie pozostają w czasie sporządzania list na bezpłatnym urlopie. Nie wolno umieszczać w listach pracowników karanych dyscyplinarnie lub tych, przeciw którym wdrożono postępowanie dyscyplinarne, wreszcie tych, przeciw którym toczy się dochodzenie karno-sądowe.

Listy powyższe Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych wyklada do przejrzenia pracownikom. Pracownik czujący się pokrzywdzonym z powodu nieumieszczenia go w liście może w ciągu siedmiu dni od dnia ogłoszenia listy wnieść zażalenie do Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, której rozstrzygnięcie nie podlega dalszemu zaskarżeniu.

W ostatnim tygodniu listopada następuje komisyjne losowanie. W skład komisji wchodzi naczelnik Wydziału Osobowego Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, przewodniczący lub zastępca przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej, najstarszy stanowiskiem członek z nominacji tej Komisji, oraz po jednym, najmłodszym stanowiskiem, pracowniku z grup wymienionych w § 72.

Przewodniczącym Komisji jest z urzędu naczelnik Wydziału Osobowego.

Komisja przeprowadzająca losowanie wkłada do urny kartki z nazwiskami pracowników, wyszczególnionych w listach pojedynczych grup i to dla każdej grupy osobno, przedstawiciele zaś poszczególnych grup pracowników wyciągają kolejno po 10 kartek, z których odczytują głośno nazwiska wylosowane. W ten sam sposób odbywa się losowanie zastępców członków z tą różnicą, że przedstawiciele poszczególnych grup pracowników wyciągają z urny kolejno po 5 kartek.

Szczegółową instrukcję postępowania przy losowaniu wyda Minister Komunikacji.

Z czynności komisji spisuje się protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 74.

Najpóźniej 5 grudnia tego roku, z końcem którego tracą ważność (§ 77) mandaty członków Komisji Dyscyplinarnej, Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych składają Ministrowi Komunikacji wykazy wylosowanych członków Komisji Dyscyplinarnej i ich zastępców wraz z wnioskiem o mianowanie członków z nominacji.

Minister Komunikacji ogłasza w ciągu grudnia dotyczącego roku w wydawanym przez siebie Dzienniku Urzędowym skład Komisji Dyscyplinarnej przy wszystkich Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji ogłasza się również skład Wyższej Komisji Dyscyplinarnej (§ 75).

Na opróżnione (§ 80 ust. 1) miejsca członków wylosowanych wchodzi zastępcy w kolejności wylosowania.

§ 75.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców przewodniczącego i najmniej osiemnastu członków mianowanych.

Wszystkich wyżej wymienionych mianuje Minister Komunikacji.

§ 76.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej i ich zastępcy składają po nominacji wobec Dyrektorów Kolei Państwowych uroczyste przyrzeczenie według rot, ustalonej w załączniku II do niniejszego rozporządzenia; przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępcy składają takie samo przyrzeczenie wobec Ministra Komunikacji.

Członkowie Komisji Dyscyplinarnej (Wyższej Komisji Dyscyplinarnej) składają po ustaleniu składu Komisji Dyscyplinarnej (po nominacji) przyrzeczenie, o którym mowa w ustępie 1, wobec przewodniczących Komisji Dyscyplinarnej (przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej).

§ 77.

Ważność mandatów członków Komisji Dyscyplinarnej przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, zarówno mianowanych jak i wylosowanych, jako też ich zastępców trwa pięć lat, licząc od po-

czątku roku kalendarzowego, następującego po ustaleniu składu Komisji Dyscyplinarnej. Powyższe postanowienie nie odnosi się do przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępców.

Postanowienia niniejszego paragrafu dotyczą również członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 78.

O właściwości Komisji Dyscyplinarnej rozstrzyga przynależność służbowa pracownika do składu osobowego Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w chwili wdrożenia przeciw niemu postępowania dyscyplinarnego, nawet wtedy, gdy przedmiotem postępowania dyscyplinarnego ma być przewinienie służbowe z czasu pełnienia przezeń służby w innym urzędzie P. K. P., w Ministerstwie Komunikacji lub nawet w innej służbie państwowej bądź samorządowej. Jeżeli chodzi o przewinienia służbowe z czasu pełnienia służby w Ministerstwie Komunikacji lub innej służbie państwowej bądź samorządowej, Komisje Dyscyplinarne w zakresie wymiaru kary stosują przepisy, które obowiązywały pracownika w chwili naruszenia obowiązków służbowych.

Do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciw pracownikom należącym do personelu różnych Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych tudzież podległych im urzędów, z powodu przewinienia służbowego, zasłęgo w okręgu jednej Dyrekcji, właściwa jest Komisja Dyscyplinarna Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych miejsca popełnienia czynu karygodnego.

Spory o właściwość Komisji Dyscyplinarnej rozstrzyga Minister Komunikacji.

Minister Komunikacji ma prawo przeznaczyć którąkolwiek Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych do przeprowadzenia dochodzenia dla wyjaśnienia sprawy lub też którąkolwiek Komisję Dyscyplinarną do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, bez względu na postanowienia ust. 1 i 2. W tym przypadku akt oskarżenia wnosi i popiera rzecznik dyscyplinarny tej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, której Komisja Dyscyplinarna została wyznaczona do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

§ 79.

Przewodniczący, jego zastępcy i inni członkowie Komisji Dyscyplinarnej są przy wykonywaniu swoich mandatów niezawisli.

§ 80.

Mandaty przewodniczącego, zastępców przewodniczącego i innych członków Komisji Dyscyplinarnej, zarówno mianowanych, jak i wylosowanych, tracą ważność w razie:

- 1) przeniesienia do innej miejscowości (§ 35),
- 2) rozwiązania stosunku służbowego,
- 3) prawomocnego ukarania w drodze dyscyplinarnej,
- 4) zwolnienia na własną prośbę, którą rozpatruje i rozstrzyga Minister Komunikacji.

Ważność tego mandatu ulega zawieszeniu w razie wdrożenia przeciw odnośnemu pracowniko-

wi dochodzenia karno-sądowego lub postępowania dyscyplinarnego.

§ 81.

Przy każdej Komisji Dyscyplinarnej ustanawia się rzecznika dyscyplinarnego z odpowiednią ilością zastępców. Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców mianuje Dyrektor Kolei Państwowych. Rzecznik dyscyplinarny jest w zakresie swych funkcji podległy bezpośrednio Dyrektorowi Kolei Państwowych. Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest strzeżenie dobra służby, naruszonego przez uchybienie obowiązkom służbowym oraz stanie na straży godności i powagi stanowiska pracownika.

Rzecznik dyscyplinarny obowiązany jest donieść Dyrektorowi Kolei Państwowych o wyniku rozprawy dyscyplinarnej przed upływem terminu odwołania (§ 108) z odpowiednim oświadczeniem potrzeby ewentualnego wniesienia lub niewniesienia odwołania, jak również o wszystkich naruszeniach obowiązków służbowych, o których powziął wiadomość w toku postępowania dyscyplinarnego.

Postanowienia § 80 mają analogiczne zastosowanie do rzeczników dyscyplinarnych.

§ 82.

Postanowienia §§ 79 — 81 mają analogiczne zastosowanie w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Rzecznika dyscyplinarnego w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępców mianuje Minister Komunikacji.

§ 83.

Komisja Dyscyplinarna obraduje i orzeka w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy oraz dwóch członków: jednego mianowanego i jednego wylosowanego. Członkowie wylosowani winni należeć do składu osobowego tego działu służby, do którego należy obwiniony.

Jeżeli w tej samej sprawie dyscyplinarnej jest więcej obwinionych, należących do różnych działów służby, powołuje się do sądenia jej tylu członków wylosowanych, ile działów służby jest reprezentowanych wśród obwinionych. W takim razie wszyscy wylosowani członkowie Komisji Dyscyplinarnej, powołani do rozprawy, uczestniczą wprawdzie w rozprawie dyscyplinarnej, obradują jednak i orzekają w osobnych kompletach, odpowiadających postanowieniom ust. 1.

§ 84.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna obraduje i orzeka w kompletach, złożonych z przewodniczącego lub jednego z jego zastępców i dwóch innych członków Komisji.

§ 85.

Pracownikowi, pociągniętemu do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez Komisję Dyscyplinarną, wolno przybrać sobie w postępowaniu dyscyplinarnym obrońcę (§ 94) z pośród pracowników P. K. P., zatrudnionych stale w okręgu właściwej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych.

Pracownik nie może być obrońcą, gdy jest zawieszony w służbie, gdy toczy się przeciwko niemu

dochodzenie dla wyjaśnienia sprawy, bądź postępowanie dyscyplinarne, lub gdy trwają skutki nałożonej na niego kary dyscyplinarnej (§ 66 ust. ostatni).

Obrońcą z wyboru można być raz w ciągu miesiąca.

Na prośbę obwinionego ustanawia Dyrektor Kolei Państwowych obrońcę z urzędu z pośród pracowników Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych.

Pracownik, który został ustanowiony obrońcą z urzędu, nie może uchylić się od obrony.

Obrońcy nie wolno przyjmować wynagrodzenia za obronę.

Obrońcy służą wszystkie prawa przysługujące obwinionemu (oskarżonemu).

Postanowienia § 80 mają zastosowanie również i do obrońcy, z tym wyjątkiem, że w razie przeniesienia do innej miejscowości nie traci on swego mandatu.

Władza służbowa obrońcy winna udzielić mu z urzędu urlopu nieodzownie potrzebnego do spełnienia zadań obrony. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne toczy się poza siedzibą służbową pracownika występującego w charakterze obrońcy, przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów podróży i diet na tych samych zasadach, jak przy podróżach służbowych.

Obrońca obowiązany jest przytoczyć w obrobie wszystkie okoliczności, które uważa w celach obrony za konieczne i przydatne. Jest on obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie poufne informacje, udzielone mu z tytułu obrony.

§ 86.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej uprawniony jest do wyznaczenia miejsca rozprawy dyscyplinarnej poza miejscem siedziby Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, jeżeli za tem przemawiają ważne względy, przede wszystkim zaś konieczność przeprowadzenia naoczni lub przesłuchania świadków na miejscu.

Postanowienia niniejszego paragrafu stosują się analogicznie w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 87.

Władza służbowa pracownika, o ile nie jest nią Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych, obowiązana jest o każdym naruszeniu obowiązków służbowych przez pracownika, wykazującym znamiona występku służbowego lub czynu karnego, zagrożonego powszechnymi ustawami karnymi, donieść Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, która wdraża wówczas dochodzenia dla wyjaśnienia sprawy.

Z każdej czynności w toku dochodzenia sporządza się protokół. Obwinionemu należy dać możność, zarówno w czasie dochodzenia, jak i po jego ukończeniu, wypowiedzenia się co do wszystkich punktów obwinienia.

Odmowa lub fizyczna niemożność współudziału obwinionego w dochodzeniu nie wstrzymuje dochodzenia.

Organ przeprowadzający dochodzenie winien zbadać okoliczności, potrzebne dla wyjaśnienia sprawy, jako też zebrać środki dowodowe.

Jeżeli stan sprawy wymaga przesłuchania biegłych lub innych osób niepozostających w stosunku służbowym do Państwa względnie do przedsiębiorstw państwowych, organ przeprowadzający dochodzenie może zażądać współdziałania właściwych władz administracji ogólnej lub organów Policji Państwowej w szczególności wtedy, gdy biegli lub świadkowie nie czynią zadość jego wezwaniu lub bez ustawowego powodu uchylają się od zeznań.

Jeżeli w dochodzeniu dla wyjaśnienia sprawy okaże się, że naruszenie obowiązków służbowych przez pracownika ma cechy wykroczenia służbowego, wówczas wchodzi w zastosowanie postanowienia § 65.

Jeśli naruszenie obowiązków służbowych ma cechy występków służbowego, wówczas władza, która przeprowadziła dochodzenie dla wyjaśnienia sprawy, przedstawia Dyrektorowi Kolei Państwowych akta sprawy z wnioskiem:

- 1) o nałożenie kary dyscyplinarnej wymienionej w § 66 p. 1, 2 lub 3,
- 2) o skierowanie sprawy do Komisji Dyscyplinarnej celem wszczęcia formalnego postępowania dyscyplinarnego.

Dyrektor Kolei Państwowych może:

- 1) przekazać sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu celem przeprowadzenia formalnego postępowania dyscyplinarnego,
- 2) nałożyć karę dyscyplinarną wymienioną w § 66 p. 1, 2 i 3,
- 3) nałożyć karę porządkową.

Od dnia powzięcia decyzji przez Dyrektora Kolei Państwowych o przekazaniu sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu następuje wdrożenie formalnego postępowania dyscyplinarnego. O decyzji tej uwiadamia się obwinionego za pośrednictwem jego władzy służbowej w trybie ustanowionym w § 15.

§ 88.

Rzecznik dyscyplinarny bada akta sprawy i w razie potrzeby uzupełnienia dochodzenia dla wyjaśnienia sprawy zwraca je organowi, który przeprowadził to dochodzenie, ze wskazaniem, w jakim kierunku ma być ono uzupełnione.

Po zbadaniu sprawy rzecznik dyscyplinarny sporządza akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami sprawy przewodniczącemu Komisji Dyscyplinarnej lub też przedstawia Dyrektorowi Kolei Państwowych wniosek:

- 1) o ukaranie winnego karą dyscyplinarną, wymienioną w § 66 p. 1, 2 i 3 lub karą porządkową (§ 65);
- 2) o umorzenie sprawy.

O zatwierdzeniu wniosku wymienionego w p. 1 i 2 uwiadamia się pracownika trybem ustanowionym w § 15.

§ 89.

Jeżeli w toku dochodzenia dla wyjaśnienia sprawy lub postępowania dyscyplinarnego okaże się, że naruszenie przez pracownika obowiązków służbowych ma znamiona czynu karnego, zagrożonego powszechnymi ustawami karnymi, Dyrektor Kolei Państwowych czyni doniesienie karne.

§ 90.

Postępowania dyscyplinarnego nie wdraża się a wdrożone podlega umorzeniu w razie:

- 1) śmierci obwinionego (oskarżonego),
- 2) przedawnienia (§ 119),
- 3) innych okoliczności wyłączających ściganie.

Od uchwały umarzającej postępowanie dyscyplinarne, wydanej przez Komisję Dyscyplinarną, przysługuje stronom w ciągu dni czternastu od ogłoszenia uchwały odwołanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Uchwały Wyższej Komisji Dyscyplinarnej są ostateczne.

§ 91.

Akt oskarżenia winien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i stanowisko służbowe oraz siedzibę służbową oskarżonego,
- 2) dokładne określenie zarzucanego czynu ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności jego popełnienia, oraz powołanie naruszonego tym czynem przepisu służbowego,
- 3) wymienienie proponowanej kary,
- 4) uzasadnienie oskarżenia.

W uzasadnieniu aktu oskarżenia winien rzecznik dyscyplinarny wskazać świadków i biegłych, których wezwania na rozprawę żąda, oraz inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie dyscyplinarnej uważa za niezbędne.

§ 92.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej po otrzymaniu aktu wyznacza dzień, godzinę i miejsce rozprawy dyscyplinarnej, jako też komplet orzekający, świadków i biegłych, których wzywa piśmiennie do stawienia na rozprawie.

§ 93.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej wzywa oskarżonego, ustanowionego obrońcę, jak również rzecznika dyscyplinarnego do stawienia na rozprawie w oznaczonym dniu, godzinie i miejscu. Wezwanie na rozprawę winno być doręczone oskarżonemu i rzecznikowi przynajmniej na 10 dni przed terminem rozprawy. Oskarżonemu przesyła się równocześnie odpis aktu oskarżenia, sporządzonego przez rzecznika oraz listę, zawierającą pełny skład Komisji Dyscyplinarnej.

§ 94.

Po otrzymaniu wezwania do rozprawy dyscyplinarnej oskarżony może w ciągu pięciu dni przesyłać na ręce przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej zawiadomienie, zawierające imię, nazwisko, charakter służbowy i siedzibę służbową wybranego obrońcy oraz jego oświadczenie, że obronę przyjmuje.

W ciągu tego samego terminu oskarżony może prosić Dyrektora Kolei Państwowych o ustanowienie dlań obrońcy z urzędu.

Oskarżony (obrońca) może w tym samym terminie prosić przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej

nej o powołanie świadków i biegłych do rozprawy, wymieniając dane osoby imiennie oraz podając okoliczności, na które świadkowie i biegli mają być przesłuchani.

O powołaniu świadków i biegłych decyduje przewodniczący.

Oskarżonemu (obrońcy) służy prawo przeglądania akt i sporządzania z nich pod nadzorem potrzebnych odpisów.

§ 95.

Oskarżony (obrońca) i rzecznik dyscyplinarny mają prawo w ciągu pięciu dni po otrzymaniu wezwania do rozprawy żądać wyłączenia członków Komisji Dyscyplinarnej po wykazaniu przyczyn, które mogą podać w wątpliwość bezstronność członków proponowanych do wyłączenia.

O wyłączeniu rozstrzyga przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej. Od jego decyzji niema żadnego środka prawnego.

O wyłączeniu przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej decyduje ostatecznie Dyrektor Kolei Państwowych.

Do wyłączania się z urzędu członków Komisji Dyscyplinarnej należy stosować analogicznie obowiązujące przepisy ustawy o postępowaniu karnem.

§ 96.

Rozprawa dyscyplinarna odbywa się wyłącznie przy udziale osób uprawnionych do udziału w rozprawie (§§ 92 — 94) i nie jest jawna.

Rozprawą kieruje przewodniczący, który czuwa nad formalnym i rzeczowym biegiem postępowania.

Rozprawę należy przeprowadzić w miarę możliwości w jednym ciągu z uwzględnieniem koniecznych przerw.

§ 97.

Komisja Dyscyplinarna może z ważnych powodów rozprawę odroczyć a także skierować sprawę do uzupełnienia dochodzenia.

W razie odroczenia rozprawy postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie, jeśli w składzie kompletu orzekającego nastąpiła zmiana albo jeśli przerwa trwała więcej niż czternaście dni.

§ 98.

Na początku rozprawy dyscyplinarnej przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej po stwierdzeniu należytego doręczenia (§ 117) wezwań na rozprawę powiadamia obecnych o swej decyzji co do powołania świadków i biegłych, oraz co do innych wniosków stron, poczem rzecznik dyscyplinarny odczytuje akt oskarżenia.

Po odczytaniu aktu oskarżenia przewodniczący przesłuchuje oskarżonego, poczem przystępuje do przeprowadzenia postępowania dowodowego przez przesłuchanie wezwanych świadków i biegłych oraz, w miarę potrzeby, odczytanie protokołów dochodzenia, jak również innych ważnych dla sprawy akt i dokumentów.

W razie niestawienia się świadka wezwanego na rozprawę przewodniczący może, zamiast odra-

czania rozprawy, zarządzić odczytanie jego zeznań, złożonych w czasie dochodzenia.

Oskarżonemu, obrońcy, rzecznikowi dyscyplinarnemu i członkom kompletu orzekającego służy, za zgodą przewodniczącego, prawo zadawania pytań świadkom i biegłym.

Przewodniczący ma prawo uchylać pytania, które uważa za niedopuszczalne.

Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy, wreszcie oskarżonemu, któremu służy zawsze ostatnie słowo przed zamknięciem rozprawy.

§ 99.

Dla utrzymania spokoju i porządku w czasie rozprawy przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej ma prawo przywołać do porządku oskarżonego, obrońcę, jako też świadków i biegłych, jeśli oni są pracownikami P. K. P., w drodze napomnienia lub grzywny pieniężnej do 10 zł. Decyzje te nie podlegają zaskarżeniu.

Grzywny pieniężne wpływają na rzecz instytucji humanitarnych, o których mowa w § 65 ust. 2.

W razie niestosownego zachowania się oskarżonego lub obrońcy na rozprawie przewodniczący ma prawo, po uprzednim trzykrotnym przywołaniu ich do porządku, wykluczyć ich od dalszego uczestnictwa w rozprawie. Wykluczony obrońca nie może występować w charakterze obrońcy przed upływem roku od dnia wykluczenia.

§ 100.

Po wysłuchaniu głosu stron Komisja Dyscyplinarna odbywa tajną (w nieobecności stron i protokolanta) naradę nad wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego, a w szczególności:

- a) odbywa naradę nad każdym punktem oskarżenia,
- b) głosuje nad każdym punktem oskarżenia, czy oskarżony jest winny występkowi służbowego,
- c) ustala okoliczności obciążające i łagodzące winę,
- d) głosuje nad wymiarem kary.

W razie gdy uzasadniają to wyniki postępowania dyscyplinarnego, Komisja Dyscyplinarna może nałożyć jedną z kar, wymienionych w § 66 p. 1, 2 i 3.

§ 101.

Przy rozstrzyganiu sprawy Komisja Dyscyplinarna winna oprzeć się tylko na tych faktach, okolicznościach i dowodach, które ustalono na rozprawie dyscyplinarnej i na ich podstawie wydać orzeczenie według swego przekonania.

Komisja Dyscyplinarna, będąc powołaną do sądenia sprawy ze stanowiska przepisów służbowych, nie jest przy wydawaniu swego orzeczenia związana treścią wyroku sądowego.

W wyjątkowych przypadkach Komisja Dyscyplinarna może odroczyć rozprawę do prawomocnego załatwienia sprawy zawisłej w sądzie.

Od uchwały, odraczającej rozprawę w powyższym przypadku przysługuje stronom w ciągu dni czternastu od ogłoszenia uchwały odwołanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Uchwały Wyższej Komisji Dyscyplinarnej są ostateczne.

§ 102.

Orzeczenie dyscyplinarne zapada większością głosów. Pierwszy głosuje członek młodszy stanowiskiem, ostatni zaś przewodniczący.

Jeżeli przy wymiarze kary nie otrzyma się większości głosów dla jednego z jej stopni, natenczas głos oddany za najwyższym stopniem kary dolicza się do głosu oddanego za następnym z kolei jej niższym stopniem.

Wstrzymanie się członka Komisji Dyscyplinarnej od głosowania jest niedozwolone.

§ 103.

W orzeczeniu dyscyplinarnym Komisja Dyscyplinarna albo uwalnia oskarżonego od postawionego mu zarzutu występku służbowego, albo uznaje go winnym. Zaraz po głosowaniu przewodniczący ogłasza stronom sentencję orzeczenia, sporządzoną na piśmie i podpisaną przez wszystkich członków kompletu orzekającego.

§ 104.

Orzeczenie dyscyplinarne winno zawierać:

- 1) datę wydania orzeczenia,
- 2) wymienienie Komisji Dyscyplinarnej oraz nazwisk członków kompletu orzekającego, rzecznika dyscyplinarnego, obrońcy i protokółanta,
- 3) imię i nazwisko, stanowisko i siedzibę urzędową ukaranego (uniewinnionego),
- 4) przedmiot oskarżenia,
- 5) sentencję,
- 6) uzasadnienie.

Orzeczenie dyscyplinarne podpisuje przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej i protokółant.

Odpis orzeczenia dyscyplinarnego wysyła się rzecznikowi dyscyplinarnemu i ukaranemu (uniewinnionemu) w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu orzeczenia.

§ 105.

Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisuje się datę, miejsce rozprawy, nazwiska członków kompletu orzekającego, stron, ich zastępców i protokółanta, oraz dokładnie streszcza się przebieg rozprawy. Protokół podpisuje przewodniczący kompletu orzekającego i protokółant.

Protokółantów Komisji Dyscyplinarnej wyznacza Dyrektor Kolei Państwowych na wniosek przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej z pośród podwładnych pracowników P. K. P.

§ 106.

Przeciwno oskarżonemu, którego miejsce pobytu jest nieznane, przebywającemu zagranicą lub też uchylającemu się od stawiennictwa mimo we-

zwania, przeprowadza się rozprawę dyscyplinarną zaocznie.

W tych przypadkach ustanawia się obrońcę z urzędu, który uprawniony jest do przedsięwzięcia w toku postępowania dyscyplinarnego wszystkich czynności w zastępstwie oskarżonego.

§ 107.

Od orzeczeń dyscyplinarnych, wydanych przez Komisję Dyscyplinarną, może zarówno rzecznik dyscyplinarny, po zasięgnięciu decyzji Dyrektora Kolei Państwowych, jak i ukarany (obrońca), odwołać się do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z powodu orzeczenia o winie i karze lub z powodu niezastosowania przepisanych formalności postępowania dyscyplinarnego.

Odwołanie odracza wykonanie orzeczenia.

§ 108.

Odwołanie należy wnieść na ręce przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej, w ciągu czternastu dni po dniu doręczenia (§ 117) orzeczenia.

Co do biegu terminu obowiązują postanowienia § 16 ust. 3 i 4.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej może na prośbę pracownika zezwolić na przywrócenie terminu, jeżeli pracownik udowodni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy, z powodu przeszkód nie do przewidywania. Nieuwzględnienie takiej prośby nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej przesyła odwołanie z aktami do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Odwołanie spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną, przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej pozostawia bez biegu, o czym zawiadamia wnoszącego odwołanie z podaniem przyczyny.

§ 109.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpoznaje odwołanie w komplecie orzekającym z udziałem stron w przypadkach, gdy odwołanie wniósł rzecznik dyscyplinarny lub też, gdy odwołanie od orzeczenia I instancji, opiewającego na jedną z kar wymienionych w §§ 66 p. 6, 7 i 8 lub w § 69 p. 3, 4 i 5 wniósł oskarżony.

Jeżeli Wyższa Komisja Dyscyplinarna uzna za konieczne dla wyjaśnienia sprawy, może też w innych przypadkach rozpoznawać odwołanie z udziałem stron.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpoznając odwołanie może:

- a) odrzucić odwołanie jako spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną, albo
- b) zarządzić uzupełnienie dochodzenia, albo
- c) znieść orzeczenie pierwszej instancji z powodu naruszenia istotnych formalności postępowania, przekazując ponowne przeprowadzenie rozprawy dyscyplinarnej w pierwszej instancji w innym składzie kompletu orzekającego, albo wreszcie

d) wydać orzeczenie, zatwierdzające orzeczenie pierwszej instancji lub zmieniające je co do oceny winy i wymiaru kary.

Pozatem do rozprawy dyscyplinarnej instancji odwoławczej stosują się analogicznie postanowienia o rozprawie dyscyplinarnej i orzekaniu pierwszej instancji.

§ 110.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna opiera się przy rozstrzyganiu sprawy tylko na okolicznościach, ustalonych na rozprawie dyscyplinarnej oraz w toku uzupełnienia dochodzenia i na ich podstawie wydaje orzeczenie.

Jeżeli od orzeczenia zasadzającego odwołał się tylko ukarany, nie zaś rzecznik dyscyplinarny, wówczas Wyższa Komisja Dyscyplinarna nie ma prawa zmiany orzeczenia na niekorzyść ukaranego.

Przeciwko orzeczeniu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, wydanemu w postępowaniu odwoławczym, nie służy żaden środek prawny.

§ 111.

Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, od którego nie wniesiono odwołania w terminie przepisany, staje się prawomocnym z upływem tego terminu. Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako II instancja, staje się prawomocnym z chwilą ogłoszenia sentencji tego orzeczenia. Prawomocne orzeczenie dyscyplinarne podlega niezwłocznemu wykonaniu przez władzę przełożoną pracownika ukaranego (uniewinnionego).

§ 112.

Na wniosek pracownika, skazanego prawomocnie na karę dyscyplinarną lub na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, zatwierdzony przez Dyrektora Kolei Państwowych, można wznowić postępowanie dyscyplinarne nawet po wykonaniu kary, jeśli przedstawione będą nowe okoliczności lub dowody, nieznane w poprzednim postępowaniu, które mogą wpłynąć na zmianę oceny winy lub wymiar kary.

Prawo żądania wznowienia postępowania dyscyplinarnego przechodzi na żonę i dzieci zmarłego pracownika.

Podanie o wznowienie postępowania należy wnieść w ciągu 30 dni od dnia, w którym pracownik lub w razie jego śmierci żona albo dzieci powzięli w sposób dający się udowodnić wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 113.

Żądanie wznowienia postępowania dyscyplinarnego rozpatruje Wyższa Komisja Dyscyplinarna bez udziału stron.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, jeżeli uzna za potrzebne, może skierować akta sprawy do właściwej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z poleceniem stwierdzenia okoliczności i dowodów uzasadniających żądanie wznowienia.

Uchwała Wyższej Komisji Dyscyplinarnej jest ostateczna.

Jeżeli Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowi wznowić postępowanie dyscyplinarne, kieruje akta sprawy do tej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, której Komisja Dyscyplinarna wydała orzeczenie w danej sprawie w I instancji, z poleceniem przeprowadzenia nowej rozprawy dyscyplinarnej.

Minister Komunikacji może przeznaczyć którąkolwiek Komisję Dyscyplinarną do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego, o którym mowa w ustępie poprzednim.

§ 114.

Rozprawa dyscyplinarna w postępowaniu wznowionem toczy się w trybie ustanowionym w § 96 — 111 na podstawie aktu oskarżenia, wniesionego przez rzecznika dyscyplinarnego w poprzednim postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 115.

Dopuszczenie wznowienia postępowania dyscyplinarnego nie wstrzymuje wykonania kary.

§ 116.

Jeżeli pracownika uznano we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnym ponownie winnym, wolno orzec inną karę, w szczególności także surowszą od nałożonej w poprzednim postępowaniu.

Jeżeli we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnym oskarżonego uniewinniono albo nałożono na niego karę dyscyplinarną, wymienioną w § 66 p. 1, 2 i 3 względnie w § 69 p. 1 i 2, należy zwrócić mu lub w razie jego śmierci członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocęgo to, co oskarżony, albo wymienieni członkowie rodziny, utracili z uposażenia (wynagrodzenia) czy też zaopatrzenia wskutek poprzedniego skazania. Pracownika należy ponadto powołać do służby, o ile poprzednie skazanie opiewało na zwolnienie lub wydalenie ze służby (§ 66 p. 6, 7 i 8).

Jeżeli poprzednie orzeczenie dyscyplinarne opiewało na karę wymienioną w § 66 p. 6, 7 i 8, a we wznowionem postępowaniu orzeczono karę dyscyplinarną wymienioną w § 66 p. 4 i 5, należy ukaranego powołać do służby i przyznać mu uposażenie (wynagrodzenie) a w razie jego śmierci uprawnionym członkom jego rodziny zaopatrzenie wdowie względnie sieroce, od dnia prawomocności orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w postępowaniu wznowionem.

W przypadkach, gdy orzeczenie dyscyplinarne wydane w postępowaniu wznowionem opiewa na karę wymienioną w § 66 p. 6 i 7 lub w § 69 p. 3 i 4, należy przyznać ukaranemu zaopatrzenie emerytalne od dnia prawomocności orzeczenia dyscyplinarnego, wydanego w postępowaniu wznowionem.

W przypadku, o którym mowa w ustępie 3, okres czasu, w którym pracownik nie pełnił służby wskutek skazania dyscyplinarnego do chwili ponownego objęcia służby, nie liczy się do czasu służby (§ 11).

Przy wykonywaniu kary należy uwzględnić karę już poniesioną.

§ 117.

Wszelkie doręczenia, które następują w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 71 — 116), są ważne i powodują bieg terminów, jeżeli uskutecznił je do rąk własnych oskarżonego (obrońcy) względnie rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy.

Jeśli miejsce pobytu oskarżonego jest nieznane, a nie ustanowił on obrońcy, to za faktyczne doręczenie uważa się doręczenie do rąk obrońcy ustanowionego z urzędu. Odmowa przyjęcia pisma przez oskarżonego lub jego obrońcę jest równoznaczna z doręczeniem pisma.

§ 118.

W postępowaniu dyscyplinarnym przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną, działającą w charakterze pierwszej instancji (§ 71 ustęp ostatni), mają analogiczne zastosowanie wszystkie postanowienia niniejszego rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym w pierwszej instancji.

§ 119.

Występek i wykroczenie służbowe ulegają przedawnieniu, jeżeli w przeciągu 10 lat od chwili popełnienia ich nie wdrożono przeciw pracownikowi formalnego postępowania dyscyplinarnego (§ 87 ust. ostatni) lub jeżeli władza nie nałożyła kary dyscyplinarnej lub porządkowej.

Przedawnienie występku służbowych, zawierających znamiona przestępstw karnych, nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie przestępstw karno-sądowych.

§ 120.

Władza przełożona ma prawo zawiesić pracownika w służbie, jeśli przeciw niemu toczy się postępowanie karno-sądowe albo jeżeli ze względów na doniosłość zarzucanego pracownikowi przekroczenia obowiązków, określonych niniejszym rozporządzeniem, zachodzi konieczność usunięcia go od pełnienia służby.

Zawiadomienie o zarządzonej zawieszce w służbie należy doręczyć pracownikowi na piśmie.

Przeciw pracownikowi zawieszonemu w służbie należy wdrożyć postępowanie dyscyplinarne, z zachowaniem postanowień § 87, 88 i 89.

Dochodzenie dla wyjaśnienia sprawy winno być rozpoczęte najpóźniej czternastego dnia po zawieszeniu pracownika w służbie.

§ 121.

Zawieszenie pracownika w służbie następuje z dniem, w którym:

- 1) sąd karny zarządził względem niego areszt śledczy (prewencyjny),
- 2) zapadł przeciw niemu nieprawomocny jeszcze wyrok sądu karnego, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego,

- 3) zapadło przeciw niemu nieprawomocne jeszcze orzeczenie dyscyplinarne, opiewające na:

- a) zwolnienie ze służby (§ 66 p. 6 i 7),
- b) wydalenie ze służby (§ 66 p. 8).

§ 122.

Władza służbowa ma prawo tymczasowo zawiesić pracownika w służbie w przypadkach, gdy dalsze pozostawienie go w służbie zagraża bezpieczeństwu i ciągłości ruchu oraz w razie stwierdzenia popełnienia przezeń ciężkich nadużyć służbowych.

Również organowi, przeprowadzającemu rewizję lub dochodzenie, służy w tych samych przypadkach prawo tymczasowego zawieszenia pracownika w służbie.

Tymczasowe zawieszenie w służbie winno być niezwłocznie zgłoszone władzy przełożonej pracownika i wymaga jej zatwierdzenia.

§ 123.

W czasie trwania zawieszenia w służbie pracownik pobiera połowę uposażenia lub wynagrodzenia.

Jeśli jednak zawieszenie w służbie nastąpiło wskutek przyczyn wymienionych w § 121 p. 1, 2 i 3b, nie otrzymuje pracownik w czasie zawieszenia w służbie żadnego uposażenia lub wynagrodzenia do dnia zwolnienia z aresztu śledczego (prewencyjnego) względnie do dnia prawomocności wyroku sądowego lub prawomocności orzeczenia dyscyplinarnego.

Władza przełożona może jednak, według swego uznania, przyznać na ten czas rodzinie pracownika (żona i dzieci) pewien zasiłek na utrzymanie, najwyżej jednak w wysokości połowy uposażenia lub wynagrodzenia pracownika.

W czasie zawieszenia w służbie nie wolno pracownikowi bez zezwolenia władzy przełożonej wydaląć się z miejsca stałego zamieszkania.

§ 124.

Zawieszenie w służbie kończy się z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego przeciw pracownikowi, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 121 p. 1 i 2.

Jeśli jednak przyczyny, które spowodowały zawieszenie, odpadną wcześniej, władza winna uchylić zawieszenie natychmiast, bez wdrażania względnie bez wyczekiwania końca wdrożonego postępowania dyscyplinarnego.

W razie ustania przyczyny zawieszenia pracownika w służbie, wymienionej w § 121 p. 1 i 2, władza może utrzymać nadal w mocy zawieszenie w służbie, jeżeli zachodzą warunki przewidziane w § 120 ust. 1.

§ 125.

Jeżeli pracownika zawieszono w służbie zwolniono w postępowaniu dyscyplinarnym od winy i kary lub też nałożono nań karę porządkową albo karę dyscyplinarną, wymienioną w § 66 p. 1, 2 i 3, wówczas wypłaca się mu wstrzymane uposażenie

lub wynagrodzenie, po potrąceniu zasiłku, przyznano jego rodzinie.

W przypadkach ukarania pracownika w postępowaniu dyscyplinarnym karą wymienioną w § 66 p. 4, 5, 6, 7 i 8 okres zawieszenia w służbie nie liczy się do czasu służby (§ 11).

§ 126.

Jeśli w pewnych wypadkach uchybienia obowiązkom, określonym w niniejszym rozporządzeniu, nie zachodzą warunki wymienione w § 120 i 121, w interesie jednak służby leży potrzeba bezzwłocznego usunięcia pracownika od wykonywania dotychczasowych czynności służbowych, władza służbowa przydziela go do pełnienia innych czynności, odpowiadających jego kwalifikacjom służbowym, o czym zawiadamia bezzwłocznie władzę wyższą.

Część VI.

Rozwiązanie stosunku służbowego.

§ 127.

Stosunek służbowy pracownika rozwiązuje się w razie:

- 1) dobrowolnego wystąpienia (§ 128, § 55 ustęp ostatni i § 61 ust. 2 i 3),
- 2) zwolnienia ze służby (§ 129 — 134 i § 139 ust. 1),
- 3) wydalenia ze służby (§ 139 ust. 2),
- 4) śmierci (§ 140).

Ponadto rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić wskutek samowolnej nieobecności pracownika na służbie (§ 30 ust. 3).

Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek służbowy, wydaje władza przełożona, na jego żądanie, zaświadczenie, stwierdzające czas i rodzaj odbytej służby oraz na życzenie ocenę zachowania się w służbie i z wyjątkiem zwolnienia na podstawie § 133 przyczynę rozwiązania stosunku służbowego.

§ 128.

Pracownik może zgłosić władzy służbowej na piśmie swoje wystąpienie ze służby.

Zgłoszenie wystąpienia wymaga przyjęcia ze strony tej władzy, która pracownika mianowała (zaliczyła).

Przed wystąpieniem ze służby winien pracownik należycie zdać służbę i zwrócić znajdujące się w jego rękach przedmioty, będące własnością P. K. P. oraz legitymację służbową.

Decyzję co do przyjęcia zgłoszenia wystąpienia ze służby można odroczyć tylko wtedy, gdy pracownik pozostaje w śledztwie karnym, gdy wdrożono przeciw niemu dochodzenie dla wyjaśnienia sprawy (§ 87) lub gdy zalega z zobowiązaniami pieniężnymi, wynikłymi ze stosunku służbowego.

Jeżeli pracownikowi nie zakomunikowano żadnej decyzji w sprawie zgłoszonego przez niego wystąpienia ze służby w ciągu czterech tygodni, zgłoszenie to uważa się za przyjęte.

Przez dobrowolne wystąpienie ze służby pracownik i jego rodzina tracą wszelkie prawa, wynikające ze stosunku służbowego.

§ 129.

Władza, która mianowała pracownika lub zaliczyła w poczet pracowników nieetatowych, winna zwolnić go ze służby w razie:

- 1) stwierdzenia braku obywatelstwa polskiego lub obywatelstwa Wolnego Miasta Gdańska,
- 2) stwierdzenia przez Kolejową Komisję Lekarską trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku,
- 3) długotrwałej choroby (§ 132).

§ 130.

Władza, która mianowała pracownika lub zaliczyła w poczet pracowników nieetatowych, może zwolnić go ze służby w razie:

- 1) ukończenia przezeń 60 roku życia i osiągnięcia wysługi emerytalnej, dającej prawo do zaopatrzenia emerytalnego;
- 2) ukończenia przezeń 55 roku życia i osiągnięcia przezeń wysługi emerytalnej, stanowiącej podstawę pełnego zaopatrzenia emerytalnego;
- 3) dwukrotnej, co najmniej w odstępie jednego roku bezpośrednio po sobie następującej, niedostatecznej kwalifikacji służbowej.

§ 131.

Pracownik, który ukończył 60 lat lub który ukończył 55 lat i osiągnął wysługę emerytalną, stanowiącą podstawę pełnego zaopatrzenia emerytalnego, ma także sam prawo domagać się zwolnienia ze służby. W tym przypadku władza, która mianowała (zaliczyła) pracownika, winna zarządzić zwolnienie go ze służby w terminie do 3 miesięcy.

§ 132.

Władza, która pracownika mianowała lub zaliczyła go w poczet pracowników nieetatowych, rozwiązuje z nim stosunek służbowy, jeżeli nieobecność na służbie wskutek choroby licząc łącznie z urlopem dla poratowania zdrowia, trwa rok u pracowników etatowych, 39 zaś tygodni u pracowników nieetatowych.

Na wyjątki od powyższego postanowienia może zezwolić Minister Komunikacji w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

Przy obliczeniu czasu trwania choroby liczy się jako przerwy tylko te okresy pełnienia służby, które wynoszą przynajmniej połowę okresu choroby, poprzedzającego zgłoszenie się do służby.

Jeśli służba czynna trwała krócej, poszczególne okresy choroby zlicza się razem.

§ 133.

W ciągu dziesięciu lat od dnia objęcia służby przez pracownika nieetatowego, po zaliczeniu go w poczet pracowników nieetatowych, władza, która zaliczyła pracownika, ma prawo według swego uznania i bez podania przyczyn rozwiązać z nim stosunek służbowy za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. Do okresu 10 lat wlicza się tylko służbę, odbytą na P. K. P.

§ 134.

W razie reorganizacji P. K. P. tudzież w przypadkach, gdy zajądą okoliczności, nie pozwalające ze względu na dobro służby na dalsze zatrudnienie pracownika, Minister Komunikacji ma prawo przenieść w stan nieczynny każdego pracownika, o ile nie można zastosować postanowień § 133.

Przez czas pozostawiania w stanie nieczynnym pracownik pobiera uposażenie (wynagrodzenie) służbowe.

Pracownika w stanie nieczynnym Minister Komunikacji może w każdej chwili powołać z powrotem do pełnienia służby; jeśli jednak powołanie takie nie nastąpi, w stosunku do pracowników etatowych, w ciągu sześciu miesięcy, w stosunku zaś do pracowników nieetatowych w ciągu trzech miesięcy od chwili przeniesienia pracownika w stan nieczynny, zwalnia go właściwa (§ 129) władza ze służby.

Pracownika w stanie nieczynnym może właściwa władza (§ 129) każdej chwili zwolnić ze służby, jeśli zachodzą warunki przewidziane w § 129, 130 i 131.

Skutki przewidziane w § 123, 124 i 125 mają analogiczne zastosowanie w odniesieniu do pracowników, pozostających w stanie nieczynnym, o ile zajądą okoliczności przewidziane w § 121.

§ 135.

Postanowienia § 128 ust. 3 mają analogiczne zastosowanie do wszystkich przypadków zwolnienia ze służby, przewidzianych w §§ 129 — 134 i § 139 ust. 1.

§ 136.

Uprawnienia pracownika zwolnionego ze służby w myśl postanowień § 129 — 134 i § 139 ust. 1 do zaopatrzenia emerytalnego bądź do odprawy ocenia się według obowiązujących przepisów emerytalnych.

Pracownik nieetatowy zwolniony ze służby w przypadkach wyliczonych w § 129, 130 p. 3, 133,

134 i 139 ust. 1, który nie ma z mocy obowiązujących przepisów emerytalnych prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego ani też do odprawy, otrzymuje jednorazową odprawę, której wysokość i warunki określi Minister Komunikacji w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 137.

Właściwa władza (§ 129) może, zamiast zwolnić pracownika w myśl postanowień § 129 p. 2, pozostawić go nadal w służbie na innym stanowisku równorzędnym, lub też za jego zgodą na niższym, o ile Kolejowa Komisja Lekarska uznała go za zdolnego do służby na innym stanowisku.

W przypadku pozostawienia pracownika na jego prośbę na stanowisku niższym, wchodzi w zastosowanie postanowienia § 35 ust. 3.

§ 138.

Pracownika, zwolnionego ze służby w myśl postanowień § 129 p. 2 i 3 i pobierającego zaopatrzenie emerytalne, można w razie odzyskania przezeń zdolności do pełnienia obowiązków służbowych każdej chwili powołać na służbę na stanowisko nie niższe od zajmowanego przezeń przed rozwiązaniem stosunku służbowego.

Okresu między rozwiązaniem stosunku służbowego a ponownym zawiązaniem tego stosunku nie zalicza się do służby (§ 11).

§ 139.

Zwolnienie pracownika ze służby następuje wskutek prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, opiewającego na zwolnienie.

Wydalenie pracownika ze służby następuje wskutek:

- a) prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, opiewającego na wydalenie,
- b) skazania prawomocnym wyrokiem sądu karnego w przypadkach określonych w § 4 p. 1,
- c) uzyskania przyjęcia na służbę podstępem, przez przedstawienie fałszywych lub nieważnych dokumentów, przez zatajenie lub niezgodne z prawdą przedstawienie okoliczności, stanowiących przeszkodę do przyjęcia na służbę (§ 4 p. 1) i to bez względu na upływ czasu (§ 119) i niezależnie od odpowiedzialności karno-sądowej.

Zatajenie lub niezgodne z prawdą przedstawienie okoliczności, o których mowa w § 4 p. 2 i 3, stanowiących przeszkodę do przyjęcia do służby, powoduje odpowiedzialność dyscyplinarną bez względu na upływ czasu (§ 119).

Każde wydalenie pracownika ze służby pociąga za sobą skutki wymienione w § 67.

§ 140.

W razie śmierci pracownika etatowego wstrzymuje się wypłatę jego uposażenia z pierwszym dniem miesiąca następującego po zgonie.

W razie śmierci pracownika nieetatowego wstrzymuje się wypłatę jego wynagrodzenia z dniem śmierci.

Rodzina (żona i dzieci), pozostająca na utrzymaniu pracownika do jego śmierci, ma prawo na pokrycie kosztów pogrzebu do pośmiertnego w sumie trzechmiesięcznego ostatniego jego uposażenia lub wynagrodzenia.

Uposażenie lub wynagrodzenie nadpłacone pracownikowi nie podlega potrąceniu z pośmiertnego.

Jeśli pracownik nie miał rodziny (żona i dzieci) na swoim utrzymaniu, to osobie, która poniosła koszty pogrzebu, zwraca się udowodnione wydatki na pogrzeb, w wysokości nieprzekraczającej trzechmiesięcznego ostatniego uposażenia lub wynagrodzenia zmarłego.

Część VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 141.

W poczet pracowników etatowych (§ 1 p. 1) wchodzi pracownicy, którzy w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pełnią służbę na P. K. P. i zajmują stanowiska etatowe (etatowi, dekretowi, urzędnicy).

Dotychczasowych pracowników, zajmujących takie stanowiska etatowe, których w przyszłości nie będzie się obsadzać pracownikami etatowymi, zalicza się w poczet pracowników etatowych tylko co do ich osoby (ad personam).

§ 142.

Za pracowników nieetatowych (§ 1 p. 3) uważa się dotychczasowych pracowników stałych, dziennie płatnych, objętych art. 102, 103 i 116 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), jeśli posiadają obywatelstwo polskie.

§ 143.

Do czasu służby, ustalonego na podstawie § 11 dolicza się bezpośrednio po sobie następujące i poprzedzające przejście do służby, zaliczalne w myśl § 11 ust. 1, okresy służby w b. państwach zaborczych:

- 1) na kolejach państwowych;
- 2) cywilno - państwowej;
- 3) zawodowej wojskowej;

4) nieobowiązkowej wojskowej i czasu ćwiczeń wojskowych, jeżeli do służby tej (ćwiczeń) odszedł pracownik bezpośrednio ze służby kolejowej a powrót do służby kolejowej nastąpił w ciągu trzech miesięcy po zwolnieniu ze służby wojskowej względnie w ciągu czternastu dni po zwolnieniu z ćwiczeń.

Minister Komunikacji może w wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, zezwolić na odstąpienie od określonych w ustępie pierwszym warunków zaliczenia służby w b. państwach zaborczych.

§ 144.

U pracowników, objętych § 142 wlicza się do dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w § 133, czas nieprzerwanej służby na polskich kolejach państwowych, odbytej przed zaliczeniem ich w poczet pracowników nieetatowych, stałych dziennie płatnych.

§ 145.

Postanowienia o postępowaniu dyscyplinarnym (§§ 71 — 117) stosuje się do spraw dyscyplinarnych niezakończonych jeszcze prawomocnie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przy wznowieniu zaś postępowania dyscyplinarnego również do spraw przeprowadzonych według dawniejszych przepisów dyscyplinarnych.

§ 146.

Ukonstytuowanie się pierwszych Komisji Dyscyplinarnych winno nastąpić w ciągu dziewięćdziesięciu dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Ważność mandatów członków tych Komisji trwać będzie do końca 1934 r.

W skład pierwszych Komisji wylosowanych (§ 73) wejdą w miejsce przewodniczących Komisji Dyscyplinarnych, tam gdzie ich dotychczas niema, Naczelnicy Wydziałów Prawnych Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych, zaś w miejsce najstarszych stanowiskiem członków z nominacji, pracowników delegowani przez Dyrektorów Kolei Państwowych.

§ 147.

Do pracowników P. K. P., obywateli W. M. Gdańska, stosuje się postanowienia niniejszego rozporządzenia z odchyleniami, wynikającymi — zgodnie z art. 104 traktatu pokoju z dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 35, poz. 200) — z porozumień polsko - gdańskich oraz z prawomocnych decyzji Wysokiego Komisarza Ligi Narodów.

§ 148.

Postanowienia § 139 ust. 2 p. c. nie mają zastosowania do pracowników, przyjętych do służby

na P. K. P. przed dniem 1 września 1929 r. Do pracowników tych należy w przypadkach, wymienionych w § 139 ust. 2 p. c stosować rygory przewidziane dla tego rodzaju występów służbowych w przepisach służbowych, którym do dnia 1 września 1929 r. pracownicy ci podlegali.

§ 149.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Komunikacji, wykonanie § 87 ust. 5 Ministrowi Spraw Wewnętrznych, § 38 Ministrowi Sprawiedliwości, zaś § 42 ust. 3 Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej, wreszcie § 136 Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 150.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r.

Od dnia tego nie będą stosowane do pracowników, objętych niniejszym rozporządzeniem, dotychczasowe przepisy, normujące stosunek służbowy tych pracowników.

Załącznik I do § 8 rozp. Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r.

PRZYRZECZENIE SŁUŻBOWE.

Przyrzekam, że Rzeczypospolitej Polskiej wiernie służyć będę, że dobro publiczne, według najlepszego rozumienia, zawsze mieć będę na uwadze, że przepisów prawa i postanowień rządowych i przedsiębiorstwa P. K. P. ściśle przestrzegać będę, że obowiązki mego stanowiska spełniać będę gorliwie i sumiennie, że przyczyniać się będę ze wszystkich sił do zapewnienia bezpieczeństwa i sprawności ruchu kolejowego, że polecenia służbowe zwierzchników dokładnie wykonywać będę i że tajemnicy urzędowej, szczególnie w sprawach dotyczących ruchu kolejowego na wypadek wojny, wiernie dochoвам.

Załącznik II do § 76 rozp. Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r.

PRZYRZECZENIE

członka kompletu orzekającego Komisji Dyscyplinarnej.

W Obliczu Boga i swego sumienia przyrzekam jako członek Komisji Dyscyplinarnej wydawać sąd bezstronny i zgodny z moim najlepszym przekonaniem i doświadczeniem, a przebieg narad zachować w tajemnicy.

Warszawa, Drukarnia Państwowa, Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

61206 P

Konto czekowe w P. K. O. Administracji Dziennika Ustaw Nr. 30130.

Cena 75 gr.

OD ADMINISTRACJI: Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi 8 zł. kwartalnie, Urzędy i instytucje państwowe opłacają 6 zł. Prenumerata winna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dz. U. R. P. należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.